

INTRODVCTIO

L in Græcam linguam,

16 Iohanne de Villalobos Societatis
Iesu autore.

Nouis exemplis, & additionibus illustrata.



Χάρις βασιότιμ ὀπιθεῖ

Adiuncta est paruis gratia rebus.

CVM LICENTIA,

Salmantica excudebat Petrus Lassus,

1591.

Summa de la licencia.

F N villa de Madrid a xxiiij. del mes de
Dizebre de 1588. años, se dio licēcia al
Padre Iuá de Villalobos religioso de la Com
pañia de Iesus , ante Pedro çapata del Mar
mol, escriuano d̄ camara del cōsejo del Rey
nuestro señor , para q̄ se pudiesse imprimir
esta arte Griega de nueuo corregida y emē
dada, con que se hagan las diligencias que la
pregmatica di pone.

Aprobacion.

D Igo yo el *Secretario Diego Gracian*, que he vi
sto y leydo esta *Introducción de Grammatica*
Griega, de *Ioan de Villalobos*, por mandado de los
señores del consejo, y me parece la obra breue y com
pendiosa, y vtil y necessaria , y que se puede y deue
imprimir para vso y prouecho de todos los que qui
sieren aprender la lengua Griega. Fecho en Madrid
a siete de Octubre de 1575. Años.

Diego Gracian.

Horatius in Arte

Poetica.

*Quidquid præcipies esto brevis : vt cito dicta
percipiant animi dociles, teneantq̄ fideles.
Omne superuacuum pleno de pectore manat.*

In Ioannis à Villalobos ad linguam Græcam
Introductionem Ludouicus Echazarreta.

*Florilegæ huc adsitis apes, quibus ardor Hymetti,
Palladios colles pascere Cecropij:*

*Post vnde halantum lecturæ germina florum
Stipetis dulci Dædala mella fauo:*

Vobis iam celeri vectandis ecce carina

Succincta breue nunc arte paratur iter.

Tu residens vncâ clauum moderabere puppi

Villalobe, ratis dux, regimenq̄ tuæ.

Atq̄ tibi ô tanti libeat felicibus, hospes,

Nauarchæ auspicijs puppe vehi placida.

Non cursu fessum medium subijisse pigebit

Aut maris, aut longæ tædia iniqua viæ:

Quin Zephyris actum lenibus, potitumq̄ petita

Portu, & Piræi litore Erictonij,

Suauiloquæ argutos Pithûs gustasse lepores,

Græj delicias & inuet eloquij.

C R A E C A E
linguæ studiosis.



Lim, cum essem in insigni col-
legio Trilingui Salmantice-
sis Academiae, ac munus do-
cendi Græcam linguam mihi
ab eiusdem Academiae patri-
bus esset iniunctum; præce-
pta, quibus eam linguam fa-
cile doceri experiebar, in li-
belli formam collecta auditorum precibus persua-
sus typis mandavi. Nunc vero in Societatem Iesu
Dei beneficio receptus, iterum ad eundem libellum
excudendum pluribus rationibus sum adductus.
Nam ut obedientiæ imperium omittam, quod de-
trectare esset nefas; communis Ecclesiæ, & proxi-
morum utilitas, cui nostra Societas perpetuò in ser-
uit, id mihi satis persuasit, cum iam longiore expe-
rientia didicerim, plures, eam linguæ Græcæ cogni-
tionem huius libelli adminiculo facilius assequi, ad
quam priscis temporibus lōgo annorum curriculo,
immensisq; laboribus vix tandem perueniebant.
Accedit etiam (quod non minimum apud me est)
pijsimum illum Ignatium de Loiola nostræ Socie-

tatis patrem, eiusdem Societatis Constitutionibus
 vulgatæ editionis sacræ Scripturæ ab orthodoxa
 Ecclesia receptæ, & à sancto concilio Tridentino
 & approbatæ, & omnibus alijs editionibus præla-
 tæ, defensionem nobis commendasse. Quo factum
 est, vt omnes nostræ Societatis Theologi, ex quo
 sacris literis operam nauare incipiunt, statim sese
 ceu huius sacræ editionis propugnatores futuros ad
 uersus hæreticorum tela, & insidias armare curēt.
 Cumq; ad eam rē linguarū Græcæ, & Hebræicæ co-
 gnitio (vt apud D. Hieronymum, & Augustinum,
 immo & apud omnes sanæ mentis, & doctos viros
 constat) necessaria sit: crescit indies nostrorū nume-
 merus, qui in his linguis perdiscendis operam po-
 nant. Quibus ego, vt eorum pium laborem, & vti-
 lem industriam aliqua ex parte iuuare possim: mu-
 nusculum hoc qualecumque illud sit paulo plus au-
 ctum, & dilucidius libenter offero, libenter &
 ipsum (quæ nostrorum inter sese animorum
 coniunctio, & charitas propter Chri-
 stum est,) vti spero in Dei lau-
 dem accipiendum.

A 3

E T X H

ΕΥΧΗ ΚΥΡΙΑΚΗ.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιαθῆτω ὄνομα σου. ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου, γενήθω τὸ θέλημα σου, ὡς ἐν οὐρανοῖς, καὶ ἐπὶ τῆ γῆς. τὰ ἄρτομα ἡμῶν τὰ ἐπιβουλοῦσά σου ἡμῖν σήμερον, καὶ ἄφεσιμὴν τὰ ὀφειλόμενα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν, καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ἀμήν.

Ἀσπασμός τῷ Ἀγγέλῳ πρὸς τὴν ἀγκυράτιον παρθένον.

Χαῖρε κεχαριστωμένη Μαρία. ὁ κύριος μετὰ σου. ἐυλογημένη συ ἐν γλωσσῇ, καὶ ἐυλογημένος ὁ καρπὸς τῆ κοιλίας σου. ὅτι σωτήρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἀμήν.

Σύμβολον τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

Πιστεύω εἰς θεὸν πατέρα, παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ, καὶ τῆ γῆς. Καὶ εἰς Ἰησοῦν Χριστὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἕνα μόνον κύριον ἡμῶν, συληκθέντα ἐκ πνεύματος ἁγίου, γεννηθέντα ἐκ Μαρίας τῆ παρθένου, παθόντα ἐπὶ Ποντίῳ Πιλάτῳ, θανόντα, καὶ ταφέντα, κατελθόντα εἰς ἅδην, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ἀνελθόντα εἰς οὐρανοῦς, καθηζόμενον ἐν δεξιᾷ τοῦ πατρὸς παντοκράτορος. Ὅθεν μέλλει ἔρχεσθαι κρῖναι ζῶντας, καὶ νεκρούς. Πιστεύω εἰς πνεῦμα ἁγίον, ἁγίαν ἐκκλησίαν

καθολικῶν, ἁγίων κοινωνίαν, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.
Σαρκὸς ἀνάσσειν. Ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

Ἀσπασμός πρὸς ἀγκυράτιον Μαρίαν.

Χαῖρε δέσποινα μητὲρ ἐλέος. ξυὴ, γλυκύτης,
κὴ ἐλπὶς ἡμῶν χαῖρε. Πρὸς σε βοῶμεν οἱ τ' εὐας ἔ-
ξοι παῖδες. Πρὸς σε ἀτενίζομεν σενάζοντες, καὶ
θρηνῶντες ἐν τῆσδε τῆ τ' κλαυθμῶνθ' κοιλάδι.
Ἀγεθὶ σ' ὠνηγόρε ἡμῶν τὸς σὺ πλάγχθης σ' ὄφ-
θαλμοὺς ἐφ' ἡμᾶς ἐπίσρεψον, κὴ Ἰησοῦ τ' εὐλογημέ-
νομαρπὸν τ' κοιλάς σ', μετὰ τῶν ὑπερορίαν ταύ-
την ἡμῶν ἀνάδειξον, ὡ ἐπιεικὴς, ὡ εὐσπλαγχνε, ὡ
ἠλέϊα παρθένε Μαρία.

Εὐλογία τ' φραπέζης πρὸ τῆ
γεύσαθς.

Χεῖρε ὁ θεός, εὐλόγησον τὴν βραῦσιν, κὴ τὴν πό-
σιν τῶν δειλῶν σ', ὅτι ἅγιος εἶ πάντοτε. νῦν κὴ αἰεὶ
κὴ εἰς τὸς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Εὐχαριστία μετὰ τὸ γεύσαθς.

Εὐλογητὸς ὁ θεός, ὁ ἐλεῶν, κὴ τρέφων ἡμᾶς ἐκ τῶν
αὐτ' πλοσίων δωρεῶν, τῆσδε τ' χάριτι κὴ φιλανθρω-
πία πάντοτε, νῦν, κὴ αἰεὶ κὴ εἰς τὸς αἰῶνας, τῶν αἰῶ-
νων. Ἀμήν,

ω	α	ορ	ερ	ω	ω	τϞ	του
α̅ρ	α̅πο	ω̅δι	ε̅πι	π̅ρ	παρ	ρ	το
δ̅ν	α̅μ	ειν ^{ει}	ειναι	σ	σ	τ̅	του
αρ	ερ	το	ετο	απ	σα	π̅ω	την
π	π	ς̅	ε̅πι	αω	ο̅π	τ̅ν	των
γαρ	γαρ	ω	ην	αα	ο̅θα	τ̅θ̅	των
γ̅ρ	γ̅αρ	θα	θα	αε	ο̅θε	τ̅ρ	τερ
γεν	γεμ	θρ	θρ	αι	ο̅θι	ι	τι
γεν	γεμ	ε	και	αη	ο̅θη	τ̅	τε
γο	γο	κ̅	και	αο	ο̅θο	α̅ρ̅	τουτο
γρ	γρ	μ̅	μεμ	αω	ο̅θω	ρ̅	τε
δει	δ̅εμ	μ̅ν	μεμ	αα	ο̅θαι	τ̅ε	τρι
δρ	δ̅ρ	μ̅ρ	μαρ	αζ	ο̅θαι	α̅υ	τους
δ̅α	δ̅ια	ο	ος	αυ	ο̅αμ	ις	υς
δ̅	δ̅ια	ω̅	υ̅οι	αα	ο̅χα	υ̅	υ̅
δ̅	δ̅ε	ο̅	ο̅ιομ	αω	ο̅υμ	ω	υμ
δ	ει	π̅	περι	αρ	ερ	α̅ω̅	υ̅πο
ον	ερ	π̅α	παρα	ς	ο̅τ	α̅ω̅ρ̅	υ̅περ
ε̅γ̅ω	ε̅γ̅ω	π̅ι	ω̅τ	ο̅	ται	α̅	α̅
ε̅σι	ε̅σι	π̅α̅	περι	ο̅	το	α̅	α̅
ε̅υ	ε̅υ	π̅	ω̅	τ̅	του	τ̅	της
ε̅ξ	ε̅ξ						

Literarum characteres, nomina & prolationes.

Characteres.	Nomina.	Prolationes.
Α α	Άλφα	Alpha a
Β β	Βήτα	Beta b
Γ γ	Γάμμα	Gamma g
Δ δ	Δέλτα	Delta d
Ε ε	Έψιλόν	Epsilon e breue
Ζ ζ	Ζήτα	Zeta z
Η η	Ητα	Iota i longum
Θ θ	Θήτα	Theta th
Ι ι	Ίωτα	Iota i
Κ κ	Κάππα	Cappa c
Λ λ	Λάμβδα	Lambda l
Μ μ	Μυ	My m
Ν ν	Νυ	Ny n
Ξ ξ	Ξι	Chi x
Ο ο	Ο μικρόν	Omicron o paruum
Π π	Πι	Pi p
Ρ ρ	Ρω	Rho r
Σ σ	Σίγμα	Sigma s
Τ τ	Ταυ	Tau t
Υ υ	Υψιλόν	Ypsilon y
Φ φ	Φι	Phi ph
Χ χ	Χι	Chi ch
Ψ ψ	Ψι	Psi ps
Ω ω	Ω μέγα	Omega o magnū

Notandū est prolationē vniuscuiusq; literæ esse in prima litera sui nominis, vt Alpha valet a. Beta b. & sic de reliquis.

Notādū etiā est quasdam literas adiūctas a lijs variare sonū. π post μ sonat β, vt λάμπας lampas. τ post ν sonat δ, vt τανταλος tandalos. γ ante γ χ ξ sonat ν vt ἀγγελος, angelos, ἀγχω, ancho, λυξ lynx. Idem sonat etiā ante κ, sed tūc κ sonat γ, vt λυκος lynxos. Præterea λ & ν ante omne ι sonāt vt apud Hispanos Ili, ñi.

Literarum diuisio.

Cōsonātes diuidūtur in duas partes, in nouem mutas, & octo semiuocales, nouē mutæ diuidūtur in tres tenues, & tres medias & tres crassas hoc ordine.

	Tenues	π	κ	τ
Mutæ	Mediae	β	γ	δ
	Crassæ	φ	χ	θ

Octo semiuocales diuidūtur in quatuor immutabiles. tres duplices, & in σ hoc modo.

Immutabiles λ, μ, ν, ρ. Duplices, ζ, ξ, ψ, sui iuris vocatur σ.

Vocaliū duæ sunt semper λόγα η, ω, duæ

contra

De diphthongis.

contra semper breues ε, ο, tres ancipites, siue communes, α, ι, υ.

Ex vocalibus sūt duodecim diphthōgi, aut υ postpositis.

Diphthongi.

Propriæ.

Impropriæ.

αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. α. η. υ. ω. ηυ. ωυ.
æ. au. i. eu. i. u. a. i. i. o. iu. ou.

Propriæ vocātur quæ sūt ex α ε ο quauis adscripta, nō subscripta. ου sonat u vocalis, sed si sequatur vocalis, sonat u cōsonans, vt οὐαλέριος Valerius. Præterea υ quando postponitur alijs vocalibus, sonat u consonans, Diphthōgi autē dissoluūtur si duo punctūla supra appingas, vt αἰ αἰ, οἰ οἰ.

De accentibus, spiritibus, & alijs notulis.

Accētus sunt tres, acutus' vt λόγος, grauis' vt τιμή, circūflexus' vt ποῖω, βαλῶ.

Spiritus sunt duo crassus' vt ἄμα hama: tenuis, vt ἐγώ, ego.

Apostrophose est nota vocalis reiectæ' vt πάντ' ἔλεγον, id est, πάντα ἔλεγον.

Subunio est signū tale υ quo duas dictio-

nes

De Articulis.

nes vnam esse ostendimus, vt ἡμιθεός, Semi
Deus: distinctio cōtra vnā duas esse ostendit
vt ὁτι.

Temporis signa sunt duo, longū - breue v.

ORATIONIS PARTES.

Partes orationis octo sunt, articulus, nomē,
pronomen, verbū, participium, præpositio,
aduerbium, coniūctio. Quinq; priores decli-
nantur: tres posteriores sunt indeclinabiles.

Casus totidem sunt, quot apud Latinos,
excepto ablatiuo, quo carent Græci. Nume-
ri sunt tres, singularis, dualis, pluralis.

Singularis appellatur ἐνικά, dualis δὴκά,
pluralis πλιθιντικά.

De articulis.

Articulorum quidam præponuntur, &
quidam postponuntur: qui præponuntur
variantur hoc modo.

Singularis. Dualis, Pluralis.

n. g. d. ac.	n. et ac. g. et d.	n. g. d. ac.
Μ. ὁ. τοῦ. τῶ. τὸν.	τῶ. τοῖν.	οἱ. τῶν. τοῖς. τοὺς.
Γ. ἡ. τῆς. τῆ. τῆν.	τά. ταῖν	αἱ. τῶν. ταῖς. τὰς.
Ν. τὸ. τοῦ. τῶ. τὸ.	τῶ. τοῖν.	τὰ. τῶν. τοῖς. τὰ.

Qui postponuntur formantur ab ijs, qui
πρæπο-

præponuntur adempto τ, in omnibus casibus, & addito σ, nominatiuo singulari masculino: & cum spiritu crasso in omnibus casibus: hoc modo, ὄσ, οὐ, ᾧ, ὄν. &c. Qui præponuntur respondent Hispanorum articulis, el, la, lo. Ideoq; præponi dicuntur, quia ponuntur ante nomina, sicuti el, la, lo, etiã apud Hispanos. Qui postponuntur significant, quis, vel qui: ob quod etiã postponi dicuntur, quod ad instar, Quis, vel qui, ponuntur post nomen, quod referunt.

NOMINVM declinationes.

Nominum declinationes sunt vndecim: quinq; priores, simplices appellãtur: quinq; quæ sequuntur, contractæ: postrema Dorica. Simples sic se habent.

¶ Prima declinatio simplex.

Prima declinatio habet duas terminationes pro masculinis, ας, ης, genitiuus fit in ου, datiuus in α, vel in η, subscripto ι, accusatiuus in αν, vel in ην, vocatiuus in α, vel in η, secundum terminationem nominatiui, Id est, si nominatiuus fit in ας, vocatiuus erit α: si in ης, erit in η: In duali & plurali sequitur

articulos

articulos femininos. Sed nomina in της vt προφίτης, ποιήτης, & nomina gētilia vt πέρονης, σκυθήνης, & cōposita ab his verbis verbis μετρώ, πολώ, βιβλώ, vt γέωμέτης, βιβλιοπώλης, παιδοδρείβης, mittūt vocatiuum in α.

Attice omnis declinatio habet vocatiuū similem nominatiuo.

Est notādū genitiuū pluralis primæ & secundæ declinationis habere semper accētum circumflexum in vltima.

Sing. ὁ Αἰνείας, ἡ Αἰνείς, τῷ Αἰνείᾳ, τῆ Αἰνίᾳ, ᾧ Αἰνείᾳ, καὶ Αἰνείας.

Dual. τῷ Αἰνείᾳ, τοῖν Αἰνείαιν.

Plur. οἱ Αἰνείαι, τῶν Αἰνειῶν, τοῖς Αἰνείαις, τοῖς Αἰνείας, ᾧ Αἰνείαι.

Sing. ὁ χρύσος, τοῦ χρύσου, τῷ χρύσῳ, τοῖν χρύσῳ, ᾧ χρύσῳ, καὶ χρύσος.

Dual. τῷ χρύσῳ, τοῖν χρύσαιν.

Plu. οἱ χρύσοι, τῶν χρυσοῶν, τοῖς χρύσοις, τοῖς χρύσας, ᾧ χρύσοι.

Sic ληστής, μαθητής, πέρονης secundū regulas.

Nota primā terminationē dualis in omnibus declinationibus seruire nominatiuo, & accus. & vocat. secundam genitiuo, & datiuo.

Secunda

Secunda declinatio simplex.

Secūda declinatio habet duasterminatio-
nes fœmininas α, η, & sequitur articulos fœ-
mininos. Sed nomina in α, seruant α, in ac-
cusatiuo, & nomina in ὄα, δα, ρα, & α, purū,
seruant α per totum singularem.

Si Accētus sit in antepenultima migrat
ad penultimam in omnibus casibus, præter
quā in accusatiuo, & vocatiuo singularis, &
in nominatiuo, & vocatiuo pluralis: quod
seruatur in hac, & in tertia declinatione.

S. ἡ μοῦσα. τῆ μοῦσης. τῇ μοῦσῃ. τῆρ μοῦσαι. ᾧ μου

D. τὰ μοῦσα. ταῖρ μοῦσαι. (σα.

P. αἱ μοῦσαι. τῶρ μουσῶν. ταῖς μοῦσαις. ταῖς μου-
σας. ᾧ μουσαι.

Sic ἕμι. λέωνοι. δίκη. μέλισσα. διακτά.
αγάθη.

γέφυρα. λίδα. μάρθα. ἐλήθρα. ἐσοῦσα. secun-
dum regulas, seruato α in toto singulari.

¶ Tertia declinatio simplex.

Tertia declinatio habet duasterminatio-
nes, os, pro masculinis, fœmininis, & cōmu-
nibus, ον, pro neutris. Sequitur articulos ma-
sculinos. Nomina in, os, mittunt vocatiuum
natiuum,

singularem in, ε. Nomina in, ορ, habēt nomi-
natiuum, accusatiuum, & vocatiuum simi-
les: qui in plurali finiuntur in α, sicut & neu-
tra Latina. Seruatur hic regula dicta de ac-
centu in secunda declinatione.

S. ὁ λόγος. τοῦ λόγου. τῷ λόγῳ. τὴν λόγον. ᾧ λόγῳ.
καὶ λόγῳ.

D. τῷ λόγῳ. τοῖμ λόγον.

P. οἱ λόγοι. τῶμ λόγῳ. τοῖς λόγοις. τοὺς λόγους. ᾧ
λόγοι.

S. τὸ ξύλον. τῆ ξίλου. τῷ ξύλῳ. τὸ ξύλον. ᾧ ξύ-
λον.

D. τῷ ξύλῳ. τοῖμ ξύλοιμ.

P. τὰ ξύλα. τῶμ ξύλων. τοῖς ξύλοις. τὰ ξύλα. ᾧ
ξύλα.

Sic ἀγγελῶ. ἀνδρωπος. νῆπος. ὀδός. οὐμβολον. se-
cundum regulas.

¶ Quarta declinatio simplex.

Quarta declinatio est propria Atticorū,
& habet duasterminationes ως, pro mascu-
linis, fœmininis, & cōmunibus, ωμ, pro neu-
tris: omnes autem casus facit in ω; addita cō-
sonante, quam in vnoquoque casu habet
articulus.

S. ὁ με-

De nomine.

S. ὁ μενέλεως. τῷ. ω. τῶ. ω. τὸ. ὦ. ω. ᾧ. ω. ω.

D. τῶ μενέλεω. τῶ. ω. ω.

P. οἱ μενέλεω. τῶ. ω. ω. τοῖς. ω. ω. τοῦς. ω. ω. ᾧ. ω.

S. τὸ, εὐγεω. τοῦ. ω. τῶ. ω. τὸ. ω. ω. ᾧ. ω. ω.

D. τῶ. εὐγεω. τῶ. ω. ω.

P. τὰ. εὐγεω. τῶ. ω. ω. τῶ. εὐγεω. τῶ. ω. ω. ᾧ. ω. ω.

Sic νηλόεως. ἀνδρόγεως. ἀπολλῶς. νεώς. καλῶς.
ἔως. κῶς. ἀνάπλεως. ἰλεως. ἀνάπλεω. ἰλεω.

Hæ quatuor prædictæ declinationes appellan-
tantur, parisyllabicæ: quia casus obliqui ha-
bent pares syllabas cum recto.

¶ Quinta declinatio simplex.

Quinta declinatio appellatur imparisyllabica: quia reliqui casus superant syllabis rectum. Complectitur omnia genera, varias terminationes, peculiarem inflexionem.

I. Genitiuus *ος*, dat. *ι*, ac. *α*. vocatiuus ferè in omnibus est similis nom. In duali, *ε. οἰμ*.

In plurali, *ες. ω. σι. ας. ᾶ. ες*. Sed nomina neutra habent in singulari tres casus similes, qui in plurali finiuntur in *α*.

Datiuus pluralis formatur à genitиво singularis *ος*, in *σι*, sed sunt expungenda *τ, ς, θ, μ*, si ante *ος*, præcesserint. Nomina mittétia ge-

nitium in οὐτθ, faciunt in datiuo pluralis οὐσι mittétia in ἐντες, faciunt εἶσι. Nomina in εὐς, mittunt vocatiuum singularem in εῦ, à quo formatur datiuus pluralis addito σι.

2 Nomina finita in is, aut us, variatà per os, purù (hoc est, præcedente vocali litera ante os) mittunt accusatiuum sing. ιη, aut υη, & vocatiuum in ι, aut in υ, iuxta nominatiuum.

3 Quod si non varientur per os, purù, & sint grauitona (id est, non habentia accétum in vltima) habent vtramq; terminationem in accusatiuo, scilicet, in α, & in η.

4 Nomina monosyllaba habét accentù in vltima in omnibus genitiuis, & datiuis.

Accétus antepenultimæ migrat ad penultimam in genitiuo dualis & pluralis.

Exemplum primæ regulæ. S. ὁ, τιτάν, τοῦ τιτάνθ. τῶ, τιτάνι. τῶν, τιτάνων. ᾧ, τιτάνι.

D. τῶ, τιτάνε. ἑῖν, τιτάνοι.

P. οἱ, τιτάνες. ἑῶν, τιτάνων. τοῖς, τιτάνσι. τοῦς, τιτάνεσσι, τιτάνεσ.

Exemplum nominis neutri. S. τὸ, λόγμα, τῷ λόγματι. τῶ, λόγματι. τὸ, λόγμα. ᾧ, λόγμα.

D. τῶ, λόγματι. ἑῖν. λογάτοι.

P. τὰ,

Ρ. τὰ, δόγματ'α. τῶν, δογμάτων. ζῆς, δόγμασι. τὰ
 δόγματα. ὧ, δόματα.

Exemplum secundæ regulæ. Βαρύς. ἐϑ. εἰ.
 ὑμ. ὦ. ὑ. καὶ. ὑς. D. ἐέ. εοίμ. Ρ. Βαρῆες. ἐωμ.
 ἐσι. ἐας. ὦ. ἐές.

Sic ὄφης. ἐϑ. βόρ'υς. ὑϑ. &c.

Exemplum tertię regulæ. Πάρις. ἰδϑ. ἰδι. ἰδα.
 καὶ. ἰμ. ὦ. ἰ. καὶ. ἰς. D. ἰδε. ἰδίμ. Ρ. ἰδες. ἰδωμ.
 ας. ἐς.

Sic χάρις. ἰϑ. φάλαρις. ἰδϑ. &c.

Exemplum quartæ regulæ. Πούς. ποδός.
 ποδί. πόδα. ποῦ. D. πόδε. ποδιμ. Ρ. πόδες.
 ποδιῶν. ποσί. πόδας. πόδες.

Sic ὁ λυΨ. βός. πῶξ. ωχός. ῥ' φῶς. οτ'ς.

Exemplum dativi pluralis. Βασιλεὺς. ἐϑ. εἰ.
 ἐα. εὔ. D. ἐέ. εοίμ.

Ρ. ἐές. ἐωμ. εὔσι. ἐας. ἐές.

Λέων. οηϑ. οντι. α. ομ. D. ε. όντοιμ. Ρ. ες. όντων.
 ουσι. ας. ἐς.

Τυφθεῖς. έντϑ. έντι. α. έίς. Δ. ε. οίμ. Π. ες. ωρ. εἶσι.
 ας. ἐς.

Secundú regulasetiam, ὁ αἴας. ανζς. ὦ. παῖαμ.
 σωτήρ. θῶραξ. ἠεῖκῶν. θυγάτηρ. τό πρῶβλη-
 μα. νέκ'ηαρ. σῶφρομ. &c.

¶ De Declinationibus contractis.

In nominibus quintæ declinationis simplicis variatis per os, purum fiunt contractiones ad vitandam cacophoniam, aut per synæresin, aut per crasin: Synæresis dicitur, quando manet vtraq; vocalis in diphthongo: crasis, quando vtraque vel altera aufertur, & quasi miscetur inter se: quæ quoniam quinque regulis comprehenduntur, quinque constituunt differentias, quas declinationes appellamus.

¶ Prima declinatio contracta.

Prima igitur declinatio tres habet terminationes *is*, pro masculinis, foemininis, & communibus: *es*, & *os*, pro neutris.

Contrahitur in omnibus casibus: in genitio singulari ad *ou*. in genitio plurali ad *ω*. reliqui omnes casus contrahuntur ad sonum *i*. exceptis vocativo singulari & dativo plurali. in quibus nulla declinatione fit contractio.

S. Διμος θένης. εος. ους. εϊ. η. εα. η. ω̄ δημόθενες. και

θενης.

D. εε. η. έοιμ. οϊμ.

Pl. εες. εις. έωμ. ω̄μ. εοι. εας. εω̄. εεις. εις.

De nomine.

Sic. ἀλιθής. Σωκράτης, ἀστυάγης, ἀριστοτέλης. πο-
γένης.

Τέλθ. εος. εως. εἰ. φ. ος. ος. D. εε. η. έοιμ. οἴμ. Ρ. εα. η.
έωμ. ὦμ. εσι. εα. η. εα. η.

Sic τεῖχος. ὄρος. βέλος. πλῆρες. ἀλιθές.

¶ Secunda declinatio contracta.

Secunda declinatio sortitur duas termi-
nationes ις. pro multis foemininis, paucis
masculinis & communibus: ι. pro neutris.
Variatur bifariam, aut per ιος, aut per εος. quo
modocumq; varietur cōtrahitur ad sonū ι.
in datiuo singularis, & in nominatiuo, accu-
satiuo, & vocatiuo plur. Et si variatur per εος.
habet in singulis numeris singulos geniti-
uos Atticos per ω.

Est notandum nomina hæc, si per ιος va-
rientur, contrahi ad ι. longum, vbi variata
per εος. contrahuntur ad ει, & ad η.

Οφίς. εος. ιος. εως. εἰ. εἰ. καὶ. ἰ. ι. ιμ. ὦ. ι. καὶ. ις. D. εε.
ιε. έοιμ. ἰοίμ. έωμ.

Pl. εε. ις. καὶ. ις. έωμ. έωμ. εωμ. εσι. ισι. εας. εις. Ε
ιος. ις. εε. ις. καὶ. ις. ις.

Sic πόλις. ἀνάσσει. μόντις. πῖσις. &c.

Σίνιπτι. ιος. εος. εως. εἰ. ει. ἰ. ι. ι. D. Σινίπτε. ιε.

Β 3. έοιμ.

De nomine.

εοιμ. ίοιμ. εαμ.

Π. έα. η ια. ι. εαωμ. ίωμ. εωμ. εσι. ισι. εα. η. ια. ι.
εα. η. ια. ι. Sic πένθη, σίμημι.

Vt autē facilius declinentur nomina solet hæc, & sequēs declinatio p̄ eos, tantū variari.

¶ Tertia declinatio contracta.

Tertia declinatio habet vnicam tantum terminationem in εὺς pro masculinis. Variatur etiam per ἡὺς, & per εὺς: per ἡὺς non contrahitur: per εὺς, contrahitur, vt secunda, ad sonum ι. in datiuo singul. & in nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo plu. Et quando variantur per εὺς. habet vnicū genitiuum Atticum in singulari per, ω.

Βασιλεὺς, ἡὺς. εὺς. εὺς. ἡϊ. εἶ. εἶ. ἡα. έα. εὔ. D. ἡε. έε.
ἡοιμ. έοιμ.

Ρ. ἡε̄ς. έε̄ς. εἶς. ἡωμ. έωμ. εὔσι. ἡᾱς. έᾱς. εἶς. ἡε̄ς. έε̄ς. εἶς.
Sic, γραματεὺς. γυνεὺς. φοικεὺς. θησεὺς. ορφεὺς.
ὀδυσσεὺς. &c.

Est notandum in his tribus declinationibus præcedentibus quando variantur per, eos, datiuum singularis, & casus finitos in ε̄ contrahi ad ει, casus finitos in εε, εα, ad η, genitiuum dualis ad οἷ.

Quarta

¶ Quarta declinatio contracta.

Quarta declinatio habet vnicam tantum terminationem in ω , pro foemininis: variatur hoc modo.

S. διδῶ. διδῶς. οὖς. διδοῖ. οἶ. διδόα. ᾧ. ᾧ. διδοῖ.

In duali & plurali sequitur articulos masculinos, vt διδῶ. διδοῖν. &c.

Sic λυτῶ. κλειτῶ. κλειῶ. σαπφῶ. & hæc, quavis finita in ω s, αἰδῶς. ἠῶς.

¶ Quinta declinatio contracta.

Quinta declinatio habet duas terminationes, α s, purum, id est, α s, præcedente vocali, & $\rho\alpha$ s, pro neutris. Cómuniter variatur per $\alpha\tau\theta$, & tunc non cōtrahitur. Ionice variatur per $\alpha\alpha$ s. & tunc contrahitur Attice in genitiuis ad ω . in reliquis casibus ad α .

Κέραις. $\alpha\tau\theta$. αος. ω s. $\alpha\tau$ ι. αι. α . $\rho\alpha$ s. $\rho\alpha$ s. D. $\alpha\tau\epsilon$. $\alpha\epsilon$.

α. $\acute{\alpha}\lambda\mu$. $\acute{\alpha}\sigma\mu$. $\acute{\alpha}\nu$. P. $\alpha\tau\alpha$. $\alpha\alpha$. α . $\acute{\alpha}\tau\omega\mu$. $\acute{\alpha}\sigma\mu$. $\acute{\alpha}\nu$.

$\alpha\sigma$ ι. $\alpha\tau\alpha$. $\alpha\alpha$. α . $\acute{\alpha}\tau\alpha$. $\alpha\alpha$. α .

Sic κέραις. γῆραις. γέραις. πέραις. &c.

Declinatio Dorica.

Nomina propria finita in ς . cū accētū circumflexo in vltima, sic Dorice variantur, vt in omnibus casibus tollatur ς . & in accu-

De nominibus.

fatiuo vertatur in μ . caret duali & plurali.

Ἰησοῦς. οὐ. οὐῶ. ᾧ. οὐ, Sic θωμάς.

¶ De nominibus, quæ in omnibus casibus contrahuntur.

Sunt & alia nomina, quæ contrahuntur in omnibus casibus. Hæc sunt nomina tertiæ declinationis finita in $\acute{\epsilon}\omicron\varsigma$, aut, $\acute{\omicron}\omicron\varsigma$, quæ contrahuntur in nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo singul. ad $\omicron\upsilon$, in reliquis casibus ad sequentem. Similiter & neutra in $\acute{\epsilon}\omicron\mu$. $\acute{\omicron}\omicron\mu$. ut $\text{Νόος. νοῦς. νοῦ. νῶ. νόω. νῶ. νόομ. νοιῶ. νόε. νοῦ. D. νόω. νῶ. νόοιμ. νοῖμ. Pl. νόοι. νοῖ. νόωμ. νῶμ. νόοις, νοῖς. νόους. νοῖς. νόοι. νοῖ.$

Sic $\omega\lambda\acute{o}\theta$. $\omega\lambda\acute{o}\omicron\mu$. & eius composita. Hoc etiam modo contrahuntur nomina materialia, ut $\chi\rho\acute{\upsilon}\varsigma\epsilon\theta$. $\acute{\epsilon}\varsigma$. $\alpha\rho\gamma\acute{\upsilon}\rho\epsilon\theta$, $\omicron\upsilon\acute{\varsigma}$. quorum terminatio foemina in η . variata per secundam, contrahitur etiam in omnibus casibus ad sequentem, ut $\chi\rho\upsilon\acute{\sigma}\acute{\epsilon}\eta$, η . &c.

¶ De nominibus, quæ in paucis contrahuntur.

Sunt nomina finita in $\upsilon\varsigma$. quæ à Grammaticis diuiduntur in primum υ , & secundum υ . Primum υ , est quando variatur per $\acute{\epsilon}\omicron\varsigma$, hoc est,

De nominibus.

est, quando tantum habet ν in primo casu, & non in secundo, hoc est in genitiuo. vt $\eta\delta\lambda\upsilon\varsigma$. $\epsilon\omicron\omicron\varsigma$. & contrahitur, vt $\delta\eta\mu\omicron\sigma\theta\acute{\epsilon}\nu\eta\varsigma$. in datiuo singulari, & in nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo pluralis. Secundum ν . est cum variatur per $\nu\theta$. vt $\beta\acute{o}\tau\epsilon\iota\varsigma$, $\nu\theta$, hæc contrahuntur in nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo pluralis ad ν .

Comparatiua in $\omega\mu$. contrahuntur in accusatiuo singularis ad ω , & in nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo pluralis ad $\omicron\upsilon$. Neutra vero comparatiua in $\omicron\mu$. contrahuntur in nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo pluralis ad ω . $\acute{o}\kappa\eta$ η $\mu\epsilon\iota\zeta\omega\mu$. $\kappa\alpha\iota$ $\tau\omicron$ $\mu\epsilon\iota\zeta\omicron\mu$. $\beta\omicron\upsilon\varsigma$. $\beta\omicron\omicron\varsigma$. $\beta\omicron\iota$. $\beta\acute{o}\alpha$ $\kappa\alpha\iota$ $\beta\omicron\upsilon\omega$. $\acute{\omega}$. $\beta\epsilon$. D. $\beta\acute{o}\epsilon$. $\beta\omicron\omicron\iota\mu$. P. $\beta\acute{o}\epsilon\epsilon\varsigma$. $\kappa\alpha\iota$ $\beta\omicron\upsilon\varsigma$. $\beta\omicron\omega\omega\mu$. $\beta\epsilon\sigma\iota$. $\beta\acute{\epsilon}\alpha\varsigma$. $\kappa\alpha\iota$ $\beta\omicron\upsilon\varsigma$. $\acute{\omega}$. $\beta\acute{o}\epsilon\epsilon\varsigma$. $\kappa\alpha\iota$ $\beta\omicron\upsilon\varsigma$.

¶ Nomina quædam irregulariter
declinata.

$\mu\omicron\lambda\upsilon\varsigma$, multus. per tertiã simplicium cum λ . sed in accusatiuo & vocatiuo seruat ν
 $\mu\omicron\lambda\eta$, multa per secundã simplicium. $\mu\omicron\lambda\acute{\upsilon}$
multum. per tertiã simplicium per duo λ .
 $\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha\varsigma$. per tertiã simplicium sed crescens,
sic $\mu\epsilon\gamma\acute{\alpha}\lambda\omicron\upsilon$. &c. in accusatiuo & vocatiuo
seruat,

Irregularibus.

seruat α. μεγάλη. per secundā simplicē. μέγα.
neut. τῆ μεγάληου. per tertiam simplicium.

Πατήρ. pater. τῷ πατέρῃ, ἢ πατρός, πατέρι.
ἢ πατρί. πατέρα. ὦ πάτερ. D. πατέρε. πατέροιν.
P. πατέρες. πατέρων. πατράσι. πατέρας. ὦ πα-
τέρες.

Σίς μήτηρ. μητέρος. mater. θυγάτηρ. έρος. filia.
γασήρ. έρος. veter. άνήρ. vir: sed hoc vsurpat. δι,
per omnes casus, & per oēs fit syncope: vt

άνήρ. άνέρος. άνδρός. άνέρι. άνδρι. άνέρα. άνδρά. & c.
ἢ χεῖρ. τῆς χειρός. in genitio dualis, & dati-
uo pluralis amittit. ι.

ἢ γωνή. ἢ γωνικός. sequitur regulam mo-
nosyllaborum.

Ο. Ζεὺς. τῷ διός. τῷ διί. τὸν δία. ὦ Ζεῦ.

Η. ναῦς. τῆς ναός. νηός. νεώς. τῆνοι νηί, τῶν να-
ῶν. ὦ ναῦ.

D. τὰ νάε. νῆε. ταῦν. ναῶν. νηοῦν. P. αἰ νῆες. τῶν
ναῶν. νεῶν. ταῖς ναυσί. νηυσί. τὰς ναῦς. ὦ ναῦς.

Γραῦς. γραός. αἰ. γραῖν. ὦ γραῦ. D. γραῖ.
γραοῖν. Pl. γραῦς. γραῶν, καὶ γραῶν. γραυσί.
γραῦς. ὦ γραῦς.

Προφθάρ. δίων. & Απόλλωνος. in accu-
satio contrahuntur ad ὦ. Πᾶς. πᾶς. πάρ. re-
trahunt

trahunt accentum in genit. plur. & τῶν. in datiuo. &c.

ὁ, καὶ ἡ τίς, καὶ τὸ, τί. interrogatiuum in omnibus casibus habet accentum acutum in priori: indefinitum in omnibus casibus profertur in vltima, sed est incliticū. Composita à κλέος sic variantur. Hæc κλῆς, έους, έει, έα ὦ κλεις, variatur etiam poetice alias.

DE PRONOMINIBVS.

Pronomina diuiduntur in primitiua, possessiua, demonstratiua, relatiuum, composita.

Primitiua sunt tria. ἐγὼ ego, σὺ tu, οὗ sui. quæ sic declinantur.

ἐγὼ. ἐμοῦ. ἐμοί. ἐμέ. & ἐγὼ. μου. μοι. με. D. νῶν. νῶν. P. ἡμεῖς. ἡμῶν. ἡμῖν. ἡμᾶς.

σὺ. σου. σοι. σε. D. σφῶ. σφῶν. P. ὑμεῖς. ὑμῶν ὑμῖν. ὑμᾶς.

οὗ. οἱ. ἐ. D. σφέ. σφίη. P. σφεῖς. σφῶν. σφίσι. σφᾶς.

Possessiua sunt octo, quæ deriuantur à primitiuis hoc ordine. Ab ἐμοῦ. ἐμός. ἐμή. ἐμόν. meus mea. meū. A. σου. σός. σή. σόν. tuus. tua. tuum.

Ab

Pronomina.

Ab οὐ. ἐός. ἐή. ἐού. *suus, sua, sum*: & hæc tria formantur à singularibus. Α νῶ. νωῖτερθ. νωιτέρα. νωῖτερον. *noster inter duos*. Αβ σφῶ. σφωῖτερος. σφωιτέρα. σφωῖτερον. *vester inter duos*. hæc duo à dualibus formantur. Αβ ἡμεῖς. ἡμέτερος. ἡμέτερα, ἡμέτερον. *noster nostra nostrum*. Αβ, ὑμεῖς. ὑμέτερος. ὑμέτερα. ὑμέτερον. *vester, vestra, vestrum*. Αβ, σφεῖς. σφέτερθ. σφετέρα. σφέτερον. *suus, sua, suum*. Hæc tria à pluralibus deriuntur. Hæc octo tamquam adiectiua paria declinantur.

Demonstratiua sunt duo οὗτος. αὕτη. τοῦτο. *hic, hæc, hoc*. ἐκεῖνθ. ἐκεῖνη. ἐκεῖνο. *ille, illa, illud*. Flexuntur sic, οὗτθ. τοῦ του. τού τῳ. τοῦτορ, ᾧ, οὗτθ. D. ζύτω. ζύτορ. P. οὔτοι. ζύτωρ. ρύτους. ᾧ, οὔτοι. Αὕτη. ταύτης. ταύτη. ταύτηρ. ᾧ αὕτη. D. ταῦτα. ταύταρ. P. αὐται. ζύτωρ. ταύταις. ταύτας. ᾧ. αὐται. Τοῦτο. ρύτου. ρύτω. ρύτο. ᾧ τρύτο. D. ζύτω. τούτορ. P. ταῦτα. τούτωρ. τούτοις. ταῦτα. ᾧ ταῦτα. Εκεῖνθ variatur tamquam adiectiua paria. Articulus quoq; præpositiuus addito δε. αυ μεν, αυ γε, est demonstratiuum pronomen.

Relatiuum vnum est αὐτός. αὐτή. αὐτό.
ipse

ipse: a. um. quod etiam tamquam adiectiua paria, declinatur.

Composita fiunt tria à pronomibus primitiuis, & αὐτός relatiuum, hoc modo per triagenera. Ἐμαυτοῦ. mei ipfius. ἑμαυτῶ. ἑμαυτοῦ. Fœminina ἑμαυτῆς. ἑμαυτῆ. ἑμαυτῆρ. Neutra ἑμαυτοῦ. ἑμαυτῶ. ἑμαυτῶ. Σεαυτοῦ. tui ipfius. σεαυτῶ. σεαυτοῦ. σεαυτῆς. &c. Ἐαυτοῦ. fui ipfius eodem modo. Sed hoc tertium deferuit omnibus personis: & variatur etiam in plurali compositum, & sine compositione per tres casus, & tria genera: vt ἑαυτῶν. & σφῶν αὐτῶν. &c.

Hoc pronomē αὐτός, cum articulo præpositiuo significat idē, eadē, idē: vt ὁ αὐτός. ἡ αὐτή. τὸ αὐτό. τοῦ αὐτοῦ. τῆς αὐτῆς. τῶν αὐτῶν. &c.

DE VERBO.

Omnia verba aut finiuntur in μι, aut in ῶ, cum accentu circumflexo in vltima, aut in ω. sine accentu in vltima. Si finiuntur in μι, referuntur ad quatuor regulas verborum in μι. Si in ῶ, cum accentu circumflexo, referuntur ad tres regulas verborum circumflexorum

Modi tot, quot apud Latinos indicatiuus, imperatiuus, optatiuus, subiunctiuius, infinitiuius, sunt principia.

Tempora sunt praesens, imperfect. perfect. plusquam perfect. aoristus primus, aoristus secundus, futurum primum, & futurum secundum, & aliud in passiuam tantum, paulo post futurum. Aoristus vterque habet significationem praeteriti.

Numeri tres sunt, vt in omnibus, singularis, dualis, pluralis. Abstulimus dualem, quo facilius memoriae tempora mandentur: nam regula subiecta, quam in formationibus trademus, facillime dualis in quolibet tempore formatur.

Verborum autem omnium coniugatio talis est.

¶ Verborum inflexio.

Ορισμια ενεργητικα.

Indicatiua actiua:

Ενεσως. praesens. S. τυγω, τυγεις, τυγει.

P. τυπομεν, τυπετε, τυ-

ποσιν.

Παρα-

τι

flexorum. Si in ω . sine accentu in vltima appellantur verba barytona, de quibus nunc agendum est.

Barytonorum autem verborum vnica tantum coniugatio est: nam cum omnia eodem modo, diuersis tamen characteribus declinentur, vnā tantum coniugationem constituunt. Non enim quia λέγω, πείθω, πείπω. in characteristicis literis differāt, differentes eorum coniugationes esse dicemus (characteristicā literam, id est formatiuam verbi, vocamus consonātem, aut vocalem, quæ præcedit ante ω . vltimum.) Neq; enim characteristicæ mutatio, sed differentiæ personarum per eadem tempora diuersas efficit coniugationes. Sicut nequē apud Latinos dicemus, lego, nubo, gemo, diuersarum esse coniugationum, quia differant in characteristicis. Itaque non de diuersis coniugationibus, sed de diuersis futurorum & præteritorum characteristicis regulæ tradendæ sunt.

Verborum voces tres sunt, actiua, passiuā, media.

De verbo.

Γαροταστικώς.	S. ἔτυπτον, ἔτυπτες, ἔτυπτε.
Præti. imperfect.	P. ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτομ.
Παρακείμενον Θ.	S. τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε.
Præti. perfectum.	P. τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι.
ὑπερω τελικός.	S. ἐτετύφημ, ἐτετύφεις, ἐτετύφει.
Præti. plusquã perfect.	P. ἐτετύφημεν, ἐτετύφητε, ἐτετύφησαν.
Λόγισος πρώτου Θ.	S. ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.
Indefinitu prim.	P. ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἐτύψαν.
Λόγισος δεύτερου Θ.	S. ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε.
Indefinitu secudu	P. ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.
Μέλλων πρώτου.	S. τύψω, τύψεις, τύψει.
Futuru primum.	P. τύψομεν, τύψετε, τύψουσι.
Μέλλων δεύτερου Θ.	S. τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ.
Futurum secundum.	P. τυπῶμεν, τυπεῖτε, τυπῶσι.

De verbo.

Προσακτικά ενεργητικά.

Imperatiua actiua.

Ενεσώς. S. τύπτε, τυπτέτω. P. τύπτετε, τυπτέτω-
σαν.

Παρακ. S. τέτυφε, τετυφέτω. P. τετύφετε, τέτυ-
φέτωσαν.

Αορ. α. S. τύψοι, τυψάτω. P. τύψατε, τυψάτω-
σαν.

Αορ. β. S. τύπε, τυπέτω. P. τύπετε, τυπέτω-
σαν.

Ευκτικά ενεργητικά.

Ortatiua actiua.

Ενεσώς. S. τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι. P. τύπτοιμεν,
τύπτοιτε, τύπτοιεμ.

Παρακ. S. τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι. P. τετύ-
φοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεμ.

Αορ. α. S. τύψαιμι, τύψαις, τύψαι. P. τύψαιμεν,
τύψαιτε, τύψαιεμ.

Αορ. β. S. τύποιμι, τύποις, τύποι. P. τύποιμεν, τύ-
ποιτε, τύποιεμ.

Μελ. α. S. τύψοιμι, τύψοις, τύψοι. P. τύψοιμεν,
τύψοιτε, τύψοιεμ.

Μελ. β. S. τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ. P. τυποῖμεν, τυ-
ποῖτε, τυποῖεμ.

De γενθε.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικὰ.

Subiunctiva actiua.

Ενεσ. S. τύπῳ, τυπίης, τύπῆ. P. τύπῳμιν, τύ-
πίητε, τύπῳσι.

Παρ. S. τετύφῳ, τετύφῆς, τετύφῆ. P. τετύφῳ-
μιν, τετύφῆτε, τετύφῳσι.

Αορ. α. S. τύψῳ, τύψῆς, τύψῆ. P. τύψῳμιν, τύ-
ψῆτε, τύψῳσι.

Αορ. β. S. τύπῳ, τύπίης, τύπῆ. P. τύπῳμιν, τύπῆ-
τε, τύπῳσι.

Απαρέμφατα ἐνεργητικὰ.

Infinitiua actiua.

Ερ. τύπῆμ. παρακείμε, τετυφέναι. Αορ. α. τύ-
ψαι. Αορ. β. τυπεῖμ.

Μελ. α. τύψεμ. Μελ. β. τυπεῖμ.

Μετοχὰ ἐνεργητικὰ.

Participia actiua.

Ερ. ὁ τύπῳμ, ὁ τυπίοντος. ἡ τύπῆσα. τῆς τυ-
πίουσης. τὸ τύπῳμ. τοῦ τυπίοντος.

Παρ. ὁ τετύφῳς, τετυφότης. τετυφύϊα, τετυ-
φύϊας, τετυφός, τετυφότης.

Αορ. α. τύψας, τύψαντος. τύψασα, τυψασης.
τύψαμ, τύψαντος.

De præteritis & futuris.

Ἰάμεθα, ἐτύλαθε, ἐτύλανθ.

Αορ. β. S. ἐτύπομι, ἐτύπου, ἐτύπεθ. P. ἐτυπό-
μεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύπονθ.

Μελ. α. S. τύφομαι, τύφη, τύφεται. P. τυφόμε-
θα, τύφεσθε, τύφονται.

Μελ. β. S. τυπούμαι, τυπή, τυπείται. P. τυπούμε-
θα, τυπέσθε, τυποῦνται.

Προσακτικὰ μέσα.

Imperatiua media.

Αορ. α. S. τύψαι, τυψάσθω. P. τύψαθε, τυψά-
σθωσαν.

Αορ. β. S. τυπού, τυπέσθω. P. τύπεσθε, τυπέ-
σθωσαν.

Ευκτικὰ μέσα.

Optatiua media.

Αορ. α. S. τυψάιμι, τύψαιο, τύψαστο. P. τυ-
ψάιμεθα, τύψαισθε, τύψαισθ.

Αορ. β. S. τυποίμι, τύποιο, τύποιθ. P. τυποίμε-
θα, τύποισθε, τύποισθ.

Μελ. α. S. τύφοίμι, τύφοιο, τύφοιστο. P. τυ-
φοίμεθα, τύφοισθε, τύφοισθ.

Μελ. β. S. τυποίμι, τυποιῶ, τυποιῶ. P. τυποίμε-
θα, τυποιῶσθε, τυποιῶντο.

De præteritis & futuris.

Υποτακτικὰ μέσα.

Subiunctiva media.

Αορ. α. Σ. τύψωμαι η.ηται. Ρ. ὄψεσθε. ἰδοθε.

Αορ. β. Σ. τύπωμαι ὦνται.

Απαρέμφατα μέσα.

Infinitiva media.

Αορ. α. τύψασθαι. Αορ. β. τυπέσθαι. Μελ. α. τύψε-
σθαι. μελ. β. τυπέσθαι.

Μετοχαί μέσαι.

Participia media.

Αορ. α. Ο. τυψάμενος. τυψάμενου. ή τυψα-
μένη. της. τυψάμενης. τὸ τυψάμενον. ἔστυ-
ψάμενος.

Αορ. β. Τυπόμενος. τοπομένου. ἔστυπομένη. ἔστυπομέ-
νης. τυπόμενον. τυπομένου.

Μελ. α. τυφόμενος. τυφόμενου. τυφομένη. τυ-
φομένης. τυφόμενον. τυφόμενου.

Μελ. β. τυπούμενος. τυπουμένου. τυπουμένη. τυ-
πουμένης. τυπούμενον. τυπουμένου.

De Præteritis, & futuris verborum.

Quemadmodum apud Latinos traduntur
regulæ de præteritis, & supinis: sic apud Græ-
cos de præteritis, & futuris est habenda ra-
tio,

De verborum coniugatione.

Αορ. β. τυπῶμ, τυπόνθ. τυπούσα, τυπούσης.
 τυπόμ, τυπόμτος.

Μελ. α. τύψωμ, τύψονθ. τύψουσα, τυψού-
 σης. τύψομ, τύψονθ.

Μελ. β. τυπῶμ, τυποῦνθ. τυπούσα, τυπού-
 σης. τυποῦν, τυποῦνθ.

V O X P A S S I V A.

Οριστικά παθητικά.

Indicativu passiva.

Ἔμ. S. τύπσομαι, τύπτη, τύπεται. P. τυπόμε-
 θα τύπθεδε, τύπθησαν.

Παρατ. S. ἐτύπσομαι, ἐτύπθῃ, ἐτύπθη. P. ἐτυ-
 πόμεθα, ἐτύπθεδε, ἐτύπθητε.

Παρακ. S. τέτυπμαι, τέτυψαι, τέτυπθαι. P. τε-
 τύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσι.

Υπερω. S. ἐτέτυμμι, ἐτέτυψο, ἐτέτυπθῃ. P. ἐτε-
 τύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν.

Αορ. α. S. ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη. P. ἐτύφ-
 θην, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

Γορ. β. S. ἐτύπημ, ἐτύπησ, ἐτύπη. P. ἐτύπημην,
 ἐτύπητε, ἐτύπησαν.

Μελ. α. S. τυφθήσομαι. η. εται. P. ὀμε-
 Μελ. β. S. τυπήσομαι. θα, εαδε, εν-

Μετ' ὀλ. S. τετύφομαι. ται.

De verborum coniugatione.

Προσαιτικά παθητικά.

Imperatiua passiva.

Ενεσώς. S. τύπτου, τυπτέσθω. P. τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν.

Παρακ. S. τέτυφο, τέτυφθε. P. τέτυφθε, τετύφθωσαν.

Αορ. α. S. τύφθητι, τυφθήτω. P. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Αορ. β. S. τύπηθι, τυπήτω. P. τύπηθε, τυπήτωσαν.

Ευκτικά παθητικά.

Oratiua passiva.

Εμ. S. τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιοτο. P. τυπτοίμεθα, τυπτοίθε, τυπτοίθη.

Præterito caret: fit autem per circumloquiū, νι, τετυμμένθ, τετυμμένη, τέτυμμένον, είν, είνσ, είν. P. τέτυμμένοι, τέτυμμένα, τέτυμμένα, είνην, είντε, είνθη, και είν.

Αορ. α. S. τυφθείην είνσ. είν. P. είνην, είντε,

Αορ. β. S. τυπέην τυφθείθησαν.

Μελ. α. S. τυφθοίμην οιο. οιο. P. οίμεθα. οιοθ.

Μελ. β. S. τυπησοίμην οινθ.

Μετ' όλ. S. τετυφοίμην.

De verborum coniugatione.

Υποτακτικά παθητικά.

Subiunctiva passiva.

Ερ. S. τύπτομαι, τύπτη, τύπτηται. Ρ. τυπτώμεθα, τυπτήσθε, τυπτήσονται.

Præteritum etiã fit per circuloquium: cum
εὐφραρισμένῳ, & ὦ. ἦς. & c.

Αορ. S. τυφθῶ ἦς. ἦ. Ρ. ὦμεν. ἦτε.

Ιαορ. β. S. τυπῶ ὦσα.

Απαρέμφατα παθητικά.

Infinitiva passiva.

Ερ. τύπτεσθαι. παρκα. τετύφθαι. αορ. α. τυφθῆναι.
αορ. β. τιπῆναι.

Μελ. α. τυφθῆσεσθαι, μελ. β. τυπῆσεσθαι. μετ' ὄλ.
ὡ τετύφθεσθαι.

Μετοχαί παθητικά.

Participia passiva.

Ερ. ὀτυπτόμενος. ἢ τυπτόμενος, ἢ τυπτόμενη. τῆς
τυπτόμενης. τὸ τυπτόμενον. ἢ τυπτόμενον.

Παρκα. τετυμμένῳ. τετυμμένου, τετυμμένη. τε
τυμμένης. τετυμμένον. τετυμμένον.

Αορ. α. τυφθεὶς ἐνὸς. εἷς α. εἷς ἡς. ἐρ.

Αορ. β. τυπεὶς ἐντῷ.

De verborum coniugatione.

Μελ. α. τυφθισόμλιθ

Μελ. β. τυπθισόμλιθ ένου. ένι. ένις. ενου.

Μετ' όλ. τετυφόμελιθ ένου.

V O X M E D I A.

Præsentia, & imperfectum vocis mediæ eadem sunt, quæ vocis passivæ in omnibus modis.

Præteritum formatur à præsentii actiui indicatiui ω, in α, cum augmento, & geminatione: vt τύπτω, τέτυπα, ex puncto τ, quia non habetur pro characteristica quo ad formationes τέτυπα, igitur variatur per omnes modos, vt τέτυφα, præteritum actiuium.

Plusquam perfectum fit à τέτυπα, cum alio augmento, sic έτετύπειν, vt à τέτυφα, έτετύφειν, cuius inflexionem sequitur.

Itaque de aoristis, & futuris tantum dicendum est: quæ cum characteristicam actiuam, & inflexionem passiuam vsurpent, sic se habent.

Ορισμά μέσα.

Indicatiua media.

Αορ. α. S. έτυφάμην, έτύφη, έτύφαρ. Ρ. έτυφάμεθα,

De præteritis & futuris.

ἴαλλω.	μ.	ἴαλῶ.	ω.	ἔἴαλκα.
νέμω.	μ.	νεμῶ.	ω.	νενέμηκα.
φαίνω.	μ.	φανῶ.	ω.	πέφασκα.
κείρω.	μ.	κερῶ.	ω.	κέκαρκα.
τέμνω.	μ.	τεμῶ.	ω.	τέτέμηκα.

DE FORMATIONIBVS.

Est notādum τ, & ρ, adiuncta consonan-
tibus non haberiloco characteristicæ: cuius
causa in tēporum formationibus nō trans-
eunt vltra imperfectum. Hac enim causa
τέμνω, in futuro amittit ρ. τεμῶ.

Verba habentia π. pro characteristicā
possunt etiam habere ω. & contra. Hac in
medio præterito vsurpant γ. pro caracte-
risticā, & in temporibus secundis.

Verba habentia ζ. vsurpant δ. pro cha-
racteristica in eisdem temporibus.

Attici in verbis polysyllabis in ἴζω. exci-
piūt σ. ex futuro, & circūfleūt vltimam,
vt νομίζω. μ. νομίσσο atticS νομικῶ. Sic ἐρίζω.

Verba habentia λ. μ. ρ. mittūt futurū
per easdem correpta penultima, & circūfle-
xa vltima hoc modo: ex duplici λ. sublato
altero, & ex diphthongo sublata litera pō-

steriori.

steriori, vt τίλλω. μ. τιλλῶ μάλο. μ. μανῶ. κείρω.
μ. κερῶ. Hæc verba formant præteritum à
futuro ω. verso in κα. vt τιλλῶ τέτιλκα. Sed
verba in μω, accipiūt η. ante κ. Verba in ὕνω,
ἴνω (præter μολύνω) amittūt γ. Verba in αίνω,
& μολύνω, mutant γ. in γ. vt νέμω. μ. νεμῶ.
π. νενέμηκα. κρίνω. μ. κρινῶ. π. κέκρικα. φαίνω. μ.
φανῶ. π. πέφαγκα.

In verbis finitis in λω. μω. νω. ρω, omnia tē
pora præter imperfectum, & plusquam per
fectum formantur à futuro. Præterea futu
ra horum verborum & futura Attica ver
borum in ἴσω. sequuntur inflexionem futu
ri secundi.

Tempora quæ cognata vocantur, habēt
eandē characteristicā ea, vero sunt, præsens,
& imperfectum, & medium præter. & tempo
ra secunda. perfectum, & plusquam perfe
ctum. aoristus primus, & futurum primum.

Cognata igitur tempora à cognatis for
mantur, vt τύπιω. μ. τύψω. π. τέτυφα. αορ. α.
ἔτυφα. μέσος. παραι. τέτυπα. αορ. β. ἔτυπον.
μελ. β. τυπῶ. παραιέμ. παθη. τέτυμμα. τέ
τυφαι. τέτυπαι αορ. α. παθ. ἐτύφθη.

VOCIS ACTIVAE, ET ME-
dia inflexio per modos.

Vocis

Activa.

Media.

Indic. Imp. Opt. Sub. Inf. Par.

Indic. Imp. Opt. Sub. Inf. Par.

De verborum formatione.							
Eves.	τύπτα. ε οἷμι ω εἶμι ωμ	τύπτομαι ου οἶμιλω ωμαι εαθ ὀμιλος					
παραστ.	ἐτύπτο	ἐτύπτομαι					
παρσαι.	τέτυθα ε οἷμι ω εἶνα ως	τέτυθα ε οἷμι ω εἶνα ως					
ὑπερο.	ἐτέτύθει	ἐτέτύθει					
αορ. α.	ἐτύθη ου αἷμι ω α	ἐτύθημαι ου αἷμιλω ωμαι εαθ ὀμιλος					
αορ. β.	ἐτύποι ε οἷμι ω εἶπ ωπ	ἐτύπομαι ου οἷμιλω ωμαι εαθ ὀμιλος					
Μελ. α.	τύλα οἷμι εἶμ ωμ	τύλομαι οἷμιλω					
Μελ. β.	τύπαι οἷμι εἶπ ωπ	τύποιμαι οἷμιλω					

De verborum formatione.
Vocis passivæ formatio.

A præterito actiuo formatur passiuum α. verso in *μαι*. & characteristica φ. vertitur in *μ*. & *χ*. in *γ*. & *κ*. in *σ*. præter quã in verbis finitis in *λω*. *μω*. *νω*. *ρω*. & in verbis circumflexis, & in verbis in *μι*. in quibus *κ*. amittitur.

Poly syllaba in *ύνω*, & verba in *άνω*, reperiunt *μ*, in secunda, & tertia persona præteriti passivi. Præterea verba in *άνω*. & hoc verbum *μολιώνω*, mutãt *γ*, præteriti actiui in præterito passiuo in *μ*, & atticè in *σ*, in prima personatantum.

Exempla regulæ. *λείβω*, *μ*, *λείψω*, *πῆσκα*, *λέλειφα*, *α*, *α*, *ἐλείψα*, *μεσ*, *ω*. *λέλοιβα*, *α*, *β*, *ἐλιβον*, *μ*. *β*. *λιβῶ*, *ω*, *ω*. *λελειμμαί*. *λέλειψαι*, *λέλειπαι*, *α*, *α*, *ω*, *ἐλείφθη*.

λέγω, *μ*, *λέξω*, *ω*. *λέλεχα*, *ω*, *ω*, *λέλεγμαί*.
πείθω, *μ*. *πείσω*, *ω*, *πέπεικα*, *ω*, *ω*, *πέπεισμαι*.
τίλλω, *μ*, *τιλῶ*, *ω*, *τέτιλκα*, *ω*, *π*, *τέτιλμαι*.

Exempla verborũ in *ύνω*, & in *άνω*. *βαρύνω*, *μ*, *βαρυνῶ*, *ω*, *βεβάρυκα*, *ω*, *ω*, *βεβάρυμαι*. *βεβάρυσσαι*, *βεβάρυνται*, *α*, *α*, *ω*, *ἐβαρύνθη*.

φαίνω, *μ*, *φανῶ*, *π*, *πέφαγκα*, *π*, *π*, *πέφαιμαι*, atticè, *πέφασμαι*, *πέφανσαι*, *πέφανται*, *α*, *α*, *ω*, *ἐφάνθη*.

Nota

De præteritis & futuris.

tio, quia omnia tempora ab eis formantur, Qualis autem fuerit præsentis characteristica mutatio, sic erit & futuri & præteriti. Characteristicam literam vocamus (vti diximus) consonantem, quæ vocalem desinentem ferit: quasi figuratiuam. Exempla igitur sunt hæc.

PRIMA REGULA.

Desinentia in

ωω

βω

φω

πω

λείβω. μέλλω. λείφω. παρακείμενθ. λείφα.

τέρπω. μέλ. Τέρφω. παρακ. τέτερφα.

γράφω. μέλ. γράφω. παρ. γέγραφα.

τύπτω. μέλ. τύφω. παρ. τέτυφα.

¶ Secunda regula.

Desinentia in

κω

γω

χω

πρωσσω

κτω

mittunt futurum in ξω. Præteritum in χα.

De verborum

πλέκω.	μ.	πλέξω.	ω.	πέπλεχαί.
λέγω.	μ.	λέξω.	ω.	λέλεχα.
φραχό.	μ.	φρέξω.	ω.	τέφραχα.
πράττω.	μ.	πράξω.	ω.	πέπραχα.
τίκτω.	μ.	τέξω.	ω.	τέτεχα.

¶ Tertia regula.

Desinentia in

τω			
σω		mittunt futurum in σω.	præter-
θω		ritum in κα.	
ζω			
vel ω.		purum.	

άνύτω.	μ.	άνύσω.	ω.	ήνυκα.
άδω.	μ.	άσω.	ω.	ήκα.
πλήθω.	μ.	πλήσω.	ω.	πέπληκα.
φράζω.	μ.	φράσω.	ω.	πέφρακα.
λύω.	μ.	λύσω.	ω.	λέλυκα.

Quarta regula.

Desinentia in

λω			
μω		mittunt futurum per easdem.	
νω		Præter. in κα.	
ρω			
ιτω			

↓άλλω.

De verborum formatione.

Nota verba circūflexa, quæ nõ producūt penultimā futuri (vt τελέω, ἰλάω) mutare κ. in præt. passiuo in σ. vt, τε τέλεσμαι, ἰλασμαι.

A præterito vocis passiuæ formantur omnia tempora passiuæ vocis mutando literas tenues in crassas præter præsens, & imperfectum quæ fiunt à præsentī actiuo.

Α τέτυμμαι, fit plusquam perf. ἐτέτυμμη, & τέτυμμέν Θ præteritum participij.

Α τέτυψαι. τέτυψο præteritū imperatiui, & μετ' ολίγ. τετύψομαι.

Α τέτυπαι.) (τετύφθω) & τετύφθαι. præt. infinit. & ἐτύφθην. aor proto. pass.

Ab ἐτύφθης, τυφθήσομαι. futurum primū.

Ab ἔτυπον actiuo, fit ἐτύπη. aor. α. π. ab ἐτύπης, τυπήσομαι. μ. β.

Itaque præsens fit à præsentī actiuo. Imperfectum à præsentī passiuo. Præteritum passiuum (vt dictum est) ab actiuo. Plusquā perfectum à perfecto. Aoristus primus à τέτυπαι. Aoristus secundus ab actiuo. Futurum primum ab ἐτύφθης. Futurum secundum ab ἐτύπης. Paulo post futurum à τέτυψαι. & ab eodē præteritū imperatiui.

VOCIS PASSIVAE INFLEXIO

per modos.

Indicat. Imper. Optat. Subiun. Infin. Participium.

Ενεσ.	τύπτομαι	ου	οίμην	ωμαι	εδα	ομην
παρασ.	έτυπτόμην	σο	οίμην	ωμαι	εδα	ομην
παρασ.	τέτυμμαι	σο	οίμην	ωμαι	εδα	ομην
υπερσ.	έτετύμην	σο	οίμην	ωμαι	εδα	ομην
αορ. α.	έτύφθην	σο	οίμην	ωμαι	εδα	ομην
αορ. β.	έτύπην	σο	οίμην	ωμαι	εδα	ομην
μελ. α.	τυφθόμαι	σο	οίμην	ωμαι	εδα	ομην
μελ. β.	τυπθόμαι	σο	οίμην	ωμαι	εδα	ομην
μετ. ο.	τετύφομαι	σο	οίμην	ωμαι	εδα	ομην

Dualis

¶ Dualis formatio.

Secūda persona dualis in quolibet tēpore cuiuscūq; vocis fit à secūda pluralis ε. in ου. vt τυπέτε, τυπέτομ, τεύφατε, τεύφατομ.

Tertia persona dualis semper est eadē quæ secunda: nisi in plusquāperfecto, & aoristis indicatiui, & in toto optatiuo, vbi finitur in η, cū accētū in penultima: vt έτυλάτημ, τυπλοίτημ, & in imperatiuo finit̄ in ωμ. cū accētū etiā in penultima, vt τυπέτωμ, τυλάτωμ.

Prima persona dualis in voce passiuā, & media fit à prima pluralis, α. in ου. vt τυπόμεθα, τυπόμεθομ.

Nota aoristum primum optatiui AELIΩ formatum, & vsitatissimum, præcipue in secūda, & tertia sing. & tertia pluralis. S. τυΐα, τυΐας, τυΐει. P. τυΐείαμην, τυΐείατε, τυΐείαμ.

¶ De augmento, & geminatione.

Græcorum verba hoc præter alia à Latinis differunt, quod augentur in omnibus tēporibus quæ habent significationē præteriti nunc additā in initio aliqua vocali, nūc mutata vocali breui in longa: & præterea quæ

De augmento & geminatione.

incipiunt à consonāti, geminant eandē consonantem iuxta subiectas regulas.

Omnia verba aut incipiunt à consonanti, aut a vocali simplici, aut a diphthongo.

Verba incipientia à consonanti accipiūt augmentū per ε. in imperfecto, & aoristis: in präterito augmentum, & geminationem per literam initiatiuam verbi: in plusquamperfecto super augmentum, & geminationē aliud augmentum. Vt τύπτω, έτυπτον, έτυψα, έτυπον, τέτυφα έτετύφειν.

Excipiuntur verba incipientia a duplici ζ. ξ. ψ. & incipientia a duabus simul consonantibus (vt πείρω, σείλω, κτείνω) & à ρ. & à γν. quæ non geminant in präterito, neque in plusquamperfecto. Sed incipientia a muta cum liquida, quanuis a duabus consonantibus geminant. vt γράφω, πῶν. γέγραφα.

Incipientia a ρ. gemināt post augmentum, vt ράω, έρῶκα. ψάλλω. π. έψαλκα. σείλω. π. έσαλκα. γνῶρίζω. π. έγνώρικα.

Incipientia a crassis geminātur per suas tenues, vt φεύγω, πέφευχα.

Attici in quibusdam verbis augmentum
συλλα-

De augmento & geminatione.

syllabicum ε. vertūt in tēporale η. vt ἐδωάμην, ἡδωάμην.

Attici in verbis incipientibus à λ. & μ. tollunt geminationē in pręterito, & ε. vertunt in ει. vt λείβω μ. λείψω. π. λέλειφα. Attice εἴλειφα, μείρω, μ. μερῶ. π. μέμαρκα, attice, εἴμαρκα.

Si verba incipiāt à vocali simplici, tres tantū vocales augētur α. & ε. per η. ο per ω. vt ἄδω, μ. ἄσω. π. ἤκα, ἐλάυνω. ἤλάνοι. ὀπάζω. ὠπάσοι.

Attici tamen in verbis incipientibus ab α. & ε. super augmentum temporale adiiciunt duas literas initiatiuas verbi, vt ἄδω. μ. ἄσω. π. ἤκα. attice ἄδῃκα. Sed in verbis polysyllabis corripitur tertia syllaba à principio hoc modo: diphthongi ex ε. amittunt ε. diphthongi ex ο. amittūt vocalem posteriorem. vt, ἐτοιμάζω. μ. ἐτοιμάσω. π. ἤτοιμασα, atticè, ἐτητόμακα. ἀκούω. π. ἤκουκα. atticè ἀκήκοκα. ἀλείφω. π. ἤλειφα. atticè ἀλήλιφα.

Incipientia ab ο. super augmentum temporale Attici adiunt ε. vt ἐράω. μ. ἐράσω. π. ἔρασα. attice. ἐώρασα.

Si verba incipiāt à diphthongo tres tantum diphthongi recipiunt augmentum tem

De mutatione penultimæ.

porale α. per η. αυ. per ηυ. οι. per ω. vt αἴρω.
π. ἤρα. αὐλιζω. π. ἡυλικα. οἰχομαι. πῆατ. ὠχόμηρ.
Attici diphthongum ευ. augent per ηυ. vt
εὐχομαι. εὐχόμηρ. Atticè ηυχόμηρ.

Not. augmentū syllabycum vocari quan-
do additur ε. augmentum temporale quan-
do vocales breues augentur per longas, aut
diphthongi per longiores.

Not. augmentum non transire ultra in-
dicatiuum nisi in præterito perfecto.

Not. augmentum in verbis cōpositis addi
post præpositionē: vt προσέγραφοι. Præterea
verba hæc incipientia ab ε. augeri per ει. ἔχω.
ἐπι. ἔλω. ἔλιω. ἔλιύω. ἔλικίζω. ἐρπω. ἐρπιζω. ἐσῆνω.
ἐπομαι. ἐρεώ. ἐσιάω. ἐάω. ἔω. ἐρύω. ἐθω. ἐθίζω. ἐργά-
ζομαι. vt ἔχω. εἶχοι. ἐρπω. εἶρποι. &c.

Hæc verba incipientia à duabus conso-
nantibus geminant, κτάομαι. μνάομαι. πιάομαι.
πίω. vt κέκτιμαι. πῆπια.

¶ De mutatione penultimæ.

Hoc etiam habent verba Græca à Lati-
nis verbis alienum, sed in Hispanis vsitatum.
quod vocalé, quæ est penultima in verbo, nõ
semper retinet, sed variant in varijs tēpo-
ribus,

ribus, vt apud Hispanos. Quiero, quæria, qui
 fuisse, &c. De hac ergo mutatione assigne-
 mus certas regulas. E penultimum futuri in
 verbis dyssyllabis, in præterito actiuo finito
 in φα. aut χα. erit. Atticè ο. in παρη. π. præce-
 dente τρ. erit α. sed tunc in α. α. ω. redit ε. In
 medio præterito semper erit ο. in αβ. & μ. β.
 semper erit α. In verbis finitis in λω. μω. νω.
 dyssyllabis, quam polysyllabis erit in præte-
 rito actiuo α. & in αα. ει.

ῥέπω. μ. ῥέψω. ω. τέρεφα. atticè τέροφα. α.
 α. ἔρεψα. μ. ω. τέροπα. α. β. ἔραπορ. μ. β. ῥαπῶ.
 ωπ. τέραμμαι. τέραψαι. τέραπται. α. α. π. ἔρέφ
 θημ.

κείρω. μ. κερῶ. ω. κέκαρνα. αα. ἔκερα. μπ. κέκο-
 ρα. αβ. ἔκαρορ. μβ. κερῶ. ωω. κέκαρμαι. κέκαρσαι.
 κέκαρται. ααπ. ἔκαρθημ.

λι. penultimum verbi in αα. erit. α. vel η.
 in μπ. erit η. A penultimum verbi contra in
 κα. erit η. in μπ. α. vel η.

φαίνω. μ. φανῶ. ω. πέφαυκα. αα. ἔφηνα. vel
 ἔφανα. μω. πέφηνα. αβ. ἔφανορ. μβ. φανῶ. ωω.
 πέφαμμαι. atticè πέφασμαι. πέφανομαι. πέφαν-
 ται. ααπ. ἐφάνθημ. ψάλλω. μ. ψαλλῶ. π. ἔψαλ-

De verbis circumflexis.

κα, αα. ἔφηλα, μπ. ἔφηλα. νεῖ ἔφαλα. ἀβ. ἔφα-
λορ. μβ. φαλώ. ππ. ἔφαλμαι. εφασοαι. ἔφαλ-
ται. ααπ. ἔφάλθην.

¶ *penult. verbi in temp. sec. erit α. πλήτ-
τω. μ. πλήξω. π. επέλιχα. αα. ἐπληξα. μπ.
πέπλιγα ἀβ. ἐπλαγορ. μβ. πλαγῶ.*

¶ *Ei penultima futuri in μπ. erit οι. in temp.
sec. erit ι. ντ λείβω. μ. λείψω. μπ. λέλοιθα. ἀβ.
έλιβορ. μβ. λιβῶ.*

¶ *Eu. penult. fut. in temp. sec. semper amittit
ε. in ππ. aliquando amittit, aliquādo retinet
ντ, φεύγω. μ. φέξω. ἀβ. ἔφυγορ. μβ. φυγῶ.
ππ. πέφυγμαι. πέφυξαι. πέφυκται. ααπ. ἐφύ-
χθην. & πεφέυγμαι πέφευξαι. πέφευκται. ααπ.
ἐφέυχθην.*

¶ *De verbis circumflexis.*

¶ *Quemadmodum nomina variata per os.
purum contrahuntur: sic & verba finita in
ω. purum, id est, in ω. præcedente vocali: in
quibus hæc sunt seruanda.*

¶ *Primum verba circumflexa sunt verba
finita in έω. άω. όω. Secundum producant
penultimam futuri, quæ finiuntur in έω. άω.
per η. quæ finiuntur in όω. per ω.*

Tertio

Tertio carent (vt ferè omnia verba finita in ω . purum) medio præterito, & temporibus secundis.

Deinde fiunt contractiones in præfenti, & imperfecto: reliqua tépora omnia declinantur regulariter vt $\tauύπ\omega$. excepto circuloquio, quod non fit in his verbis, neque in verbis in μ . neque in verbis in $\mu\omega$. sed fit aliter, hoc modo. Tertia persona pluralis in perfecto, & plusquamperfecto fit à tertia pluralis interposito ρ . ante τ . vt $\wp\epsilon\pi\omicron\iota\upsilon\tau\alpha\iota$, $\wp\epsilon\pi\omicron\iota\upsilon\tau\alpha\iota$. $\acute{\epsilon}\pi\epsilon\pi\omicron\iota\upsilon\tau\omicron$, $\acute{\epsilon}\pi\epsilon\pi\omicron\iota\upsilon\tau\omicron$. Præteritum optatiui, passiui, fit à præterito indicatiui $\mu\alpha\iota$. in $\mu\eta\rho$. subscripto ι . in penultima, vt, $\wp\epsilon\pi\omicron\iota\upsilon\mu\alpha\iota$. $\wp\epsilon\pi\omicron\iota\upsilon\mu\eta\rho$. Præteritum subiunctiui fit ab eadem persona duabus ultimis in $\omega\mu\alpha\iota$, vt $\beta\epsilon\beta\omicron\iota\upsilon\mu\alpha\iota$. $\beta\epsilon\beta\omicron\iota\upsilon\omega\mu\alpha\iota$. Contrahuntur hoc modo.

In verbis in $\acute{\epsilon}\omega$. si post characteristicam ϵ . sequatur ϵ . contractio fit ad $\epsilon\iota$. Si sequatur \omicron . contractio fit ad $\omicron\upsilon$. quauis alia sequente ad eandem sequentem.

In verbis in $\acute{\alpha}\omega$. si post characteristicam α . sequatur \omicron . aut ω . vel diphthongus ex eis con-

tractio fit ad ω . quanuis alia sequente ad α .

In verbis in $\acute{o}\omega$. si post characteristicam \acute{o} . sequantur breues aut ou . contractio fit ad ou . si longæ ad ω . quanuis alia sequente ad oi . Excepto infinitiuo qui contrahitur ad ou .

Exemplum primæ regulæ. Ποιέω. ποιῶ. μ. ποιῶσσι. π. ποιῶσιν. αα. ἐποιῶσα. π. ποιῶμαι. π. ποιῶσαι. π. ποιῶνται. αα. π. ἐποιῶμι.

Verba in $\acute{e}\omega$.

Οριστικὰ ἐνεργητικὰ. ποιέω.

Indicatiua actiua. facio.

Ενεσ. S. ποιέω. ῶ. ποιέεις. εἶς. ποιέει. εἶ. P. ποιέομεν. οὔμεν. ποιέετε. εἴτε. ποιέουσιν. οὔσιν.

Παρατ. S. ἐποιέου. οἶμι. ἐποιέετε. εκ. ἐποιέει. ει. P. ἐποιέομεν. οὔμεν. ἐποιέετε. εἴτε. ἐποιέου. οἶμι.

Προσакτικὰ. Imperatiua.

Ενεσ. S. ποιέει. ει. ποιέετω. εἴτω. P. ποιέετε. εἴτε. ποιέετωσαν. εἴτωσαν.

Ἑκτικὰ. Optatiua.

Ενεσ. S. ποιέοιμι. οἶμι. ποιέοις. οἶς. ποιέοι. οἶ. P. ποιέομεν. οἶμεν. ποιέοιτε. οἶτε. ποιέοιμεν. οἶμεν.

ὑποακτικὰ. Subiunctiua.

Ενεσ. S. ποιέω. ῶ. ποιέης. ἦς. ποιέη. ἦ. P. ποιέωμεν. ῶμεν. ποιέητε. ἦτε. ποιέωσι. ῶσι.

De verbis circumflexis.

Ἀπαρέμφατα. Infinitiva.

Ενεσ. ποιέειν. ποιῆν.

Μετοχά. Participia.

Ενεσ. ποιέων. ὦν. ποιέοντος, οὔτϑ, ποιέουσα.
οὔσα. ποιούσης. οὔσης. ποιέου. οὔν, ποιέον-
τος. οὔτϑ.

V O X P A S S I V A.

Οριστικά καὶ ἀδητικά.

Indicativa passiva.

Ενεσ. S. ποιέομαι. οὔμαι. ποιέη. ἢ. ποιέεται. εἶται.
P. ποιέομεθα. οὔμεθα. ποιέεσθε. εἶθε. ποιέον-
ται. οὔται.

Προσασίμα. Imperativa.

Ερ. S. ποιέου. οὔ. ποιέεσθε. εἶθε. P. ποιέεσθε. εἶθε.
ποιέεσθεσιν. εἶθεσιν.

Ἐνικήτιμα. Optativa.

Ερ. S. ποιέοιμην. οἴμην. ποιέοιο. οἶο. ποιέοιτο. οἶτο.
ποιέοιμεθα. οἴμεθα. ποιέοισθε. οἶθε. ποιέοιν-
το. οἶντο.

ὑποτακτικά. Subiunctiva.

Ερ. S. ποιέωμαι. ὦμαι. ποιέη. ἢ. ποιένται. ἦται.
P. ποιέωμεθα. ὦμεθα. ποιένθε. ἦθε. ποιέων-
ται. ὦνται.

De verbis circumflexis.

Ἀπαρέμφατα. Infinitiva.

Ἐρ. ποιέειν, ποιείσθαι.

Μετοχαί. Participia.

Ἐρ. ποιέμενον, ούμενον. ποιούμενον. ούμενον.

Verba in ᾱω.

βοάω. clamo.

Οριστικά ἐνεργητικά.

Ἐρ. S. βοάω. ᾧ. βοάεις. ᾗς. βοάει. ᾗ. P. βοάομεν.
ᾧμεν βοάετε. ᾗτε. βοάουσι. ᾧσι.

Ἐρ. S. ἐβοάομ. ᾧμ. ἐβοάεις. ᾗς. ἐβοάει. ᾗ. P. ἐβοάο-
μεν. ᾧμεν. ἐβοάετε. ᾗτε. ἐβοάομ. ᾧμ.

Προσακτικά. Imperatiua.

Ἐρ. S. βοάε. α. βοάέτω. ᾗτω. P. βοάετε. ᾗτε.
βοάέτωαν. ᾗτωαν.

Ευκτικά. Optatiua.

Ἐρ. S. βοάοιμι. ᾧμι. βοάοις. ᾗς. βοάοι. ᾧ. P. βοάοι-
μεν. ᾧμεν. βοάοιτε. ᾗτε. βοάοιεν. ᾗεν.

Υποτακτικά. Subiunctiua.

Ἐρ. S. βοάω, ᾧ. βοάης. ᾗς. βοάη. ᾗ. P. βοάωμεν,
ᾧμεν. βοάητε. βοάητε. βοάωσι. ᾧσι.

Ἀπαρέμφατα. Infinitiva.

Ἐρ. βοάειν, βοάην.

Μετο-

De verbis circumflexis.

Μετοχαι. Participia.

Ερ. βοάωμ, ωμ. βοάοντΘ. ωντΘ. βοάουσα, ωσα.
βοαούσης. βοώσης. βοάου. ωμ. βοάοντος. ωντος.
Οριστικά παθητικά.

Indicativa passiva.

Ερ. S. βοάομαι, ωμαι. βοάη. α. βοάεται. αται.
P. βοαοίμεθα. ωμεθα. βοάεσθε. αθε. βοάοηται.
ωνται.

πρωτ. S. έβοαοίμην. ωμην. έβοαου. ω. έβοάετο. ατη
P. έβοαοίμεθα. ωμεθα. έβοάεσθε. αθε. έβοαόν-
το. ωντο.

Προσакητικά. Imperativa.

Ερ. S. βοάου. ω. βοάέσθω. αέσθω. P. βοάέσθε. αθε.
βοαέσθωσιν. αέσθωσιν.

Ευκλιτικά. Optativa.

Ερ. S. βοαοίμην. ωμην. βοαοίω. ω. βοαοίτο, ωτη.
P. βοαοίμεθα. ωμεθα. βοαοίσθε. ωσθε. βοαοίοντο,
ωντη.

Υποτακτικά. Subiunctiva.

Ερ. S. βοάωμαι. ωμαι. βοάη. α. βοάηται. ατε.
P. βοαώμεθα. ωμεθα. βοάησθε. αθε. βοάων-
ται. ωνται.

Απαρέφαστα. Infinitiva.

Ερ. βοάέσθαι, βοάσθαι.

Μετοχαι.

De verbis circumflexis.

Μετοχὰὶ Participia.

Ερ. βοαόμενι Θ. ὠμνι Θ. βοαομέντι. ὠμέντι. βοαόμενον. ὠμνον.

Verba in ὦω.

Χρυσῶω. Inauro.

Οριστικὰ ἐνεργητικὰ.

Indicatiua actiua.

Ερ. S. χρυσῶω, ὦ. χρυσοίς, οἷς. χρυσοί, οἷ. P. χρυσοόμενι. οὔμνι. χρυσοέτε. οὔτε. χρυσοῦσι. οὔσι. πᾶσι. S. ἐχρυσόοιμι. οἶμι. ἐχρυσόοις. οἷς. ἐχρυσόοι. οἷ. P. ἐχρυσόοιμι. οὔμνι. ἐχρυσόοιτε. οὔτε. ἐχρυσόοιμι. οἶμι.

Προσακτικὰ. Imperatiua.

Ερ. S. χρύσοε. ου. χρυσοέτω. ούτω. P. χρυσοέτε. οὔτε. χρυσοέτωσαν. ούτωσαν.

Ἑκτικὰ. Optatiua.

Ερ. S. χρυσοίμι. οἶμι. χρυσοίς. οἷς. χρυσοί. οἷ. P. χρυσοίμι. οὔμνι. χρυσοίτε. οὔτε. χρυσοίμι. οἶμι. οἶμι.

Ἰποτακτικὰ. Subiunctiua.

Ερ. S. χρυσῶω. ὦ. χρυσοίς. οἷς. χρυσοί. οἷ. P. χρυσῶμι. ὦμνι. χρυσοίητε. ὦτε. χρυσοῶσι. ὦσι.

Ἀπαρέμφατα. Infinitiua.

Ερ. χρυσοέειν. οἶν.

De verbis circumflexis.

μετοχαι. Participia.

Εμ' χρυσόωμ. ὦμ. χρυσοῦντες. οὐῶτες. χρυσοῦσα.
οῦσα. χρυσοῦσης. οῦσης. χρυσοῦμ. οὐῶμ. χρυ-
σοῦντες. οὐῶτες.

Οριστικὰ παθητικά.

Indicativa passiva.

Εμ. S. χρυσοῦμαι. οὔμαι. χρυσοῖ. οἶ. χρυσοῦται.
οὔται. P. χρυσοῦμεθα. οὔμεθα. χρυσοῦσθε.
οὔσθε. χρυσοῦνται. οὐῶται.

πῆατ. S. ἐχρυσοῦμην. οὔμην. ἐχρυσοῦ. οὔ. ἐχρυ-
σοῦσθε. οὔτο. P. ἐχρυσοῦμεθα. οὔμεθα. ἐχρυ-
σοῦσθε. οὔσθε. ἐχρυσοῦντο. οὐῶν.

Προσαιτικά. Imperativa.

Εμ. S. χρυσοῦ. οὔ. χρυσοῦσθε. οὔσθε. P. χρυσοῦ-
σθε. οὔσθε. χρυσοῦσθεσαν. οὔσθεσαν.

Ενικήτικα. Optativa.

Εμ. S. χρυσοοίμην. οίμην. χρυσοοίω. οἶω. χρυσοοί-
ω. οἶω. P. χρυσοοίμεθα. οίμεθα. χρυσοοίσθε.
οἶσθε. χρυσοοίντω. οἶντω.

Υποτακτικά. Subiunctiva.

Εμ. S. χρυσοῶμαι. ὦμαι. χρυσοῖ. οἶ. χρυσοῖται.
ὦται. P. χρυσοῶμεθα. ὦμεθα. χρυσοῖσθε.
ὦσθε. χρυσοῶνται. ὦνται.

De verbis in *μι*.

Ἀπαρέμφατα. Infinitiva.

Ἐρ. χρυσοέσθαι. οὐδαι.

Μετοχαί. Participia.

Ἐρ. χρυσοόμενθ. ούμενθ. χρυσοόμενη. ουμενη.
χρυσόμενον. ούμενον.

¶ De verbis in *μι*.

Verba in *μι*, appellantur ea, quorum prima persona finitur in *μι*. veniunt autem à verbis in *ω*, purum: prima à verbis in *έω*, secunda à verbis in *αω*, tertia à verbis in *όω*, quarta à verbis in *ύω*.

Fiunt autem in *μι*, hoc modo supra verbum nativum addito *ι*, & geminatione literæ initiatiuæ, vt, *δέω*, *ιδέω*, deinde penultima producta, & vltima versa in *μι*, vt *τίθημι*, *δίδωμι*, *διδώμι*, *σάω*, *ισάω*. *ἴσκημι*, *ζεύγνυμι*, *ζεύγνυμι*.

Producunt penultimam in singulari, indicatiui, actiui, & in futuro: verba in *έω*, *άω*, per *η*, verba in *όω*, per *ω*, verba in *ύω*, seruant *υ*, productam, quæ neque augentur ut reliqua.

Carent medio præterito, & futuro secundo. Habetur autem in eis præcipua ratio præsentis,

sentis, & imperfecti, & aoristi secundi. Reliqua omnia tempora sequuntur inflexionem verborum regularium barytonorum excepto circumloquio, de quo supra dictum est in verbis circumflexis.

In inflexione hæc sunt seruanda. Præsens indicatiui actiui peculiarem sibi vëdicat inflexionem. In reliquis modis præsens, & imperfectum, & aoristus secundus in voce actiua sequuntur inflexionem aoristi primi passivi barytonorum. In voce passiva semper sequuntur inflexionem perfecti passivi barytonorum.

Omnia autem tempora inflectuntur seruata litera verbi natiui, quæ in singulari indicatiui actiui producitur, vt dictum est: in optatiuo assumit, *ι*, in subiunctiuo producitur eodem modo, vt in verbis descendentes ab *αω*, maneat *α*, productum.

Aoristus secundus in indicatiuo fit ab imperfecto, in reliquis modis à præsenti ablativo semper augmento, & geminatione verbi secundi. Hæc tamen aorista excipiuntur, quæ in infinitiuo producant penultimam diphthon-

diphthongo, δέιναι, pro δέναι, εἶναι, pro εἶναι, δοῦναι, pro δόναι.

Præteritum passivum servat etiam nativam literam, exceptis præteritis horum verborum τέθειμαι, ἔειμαι, quæ assumunt ι, sed in ααπ, repetunt nativam, ut ἐτέθειρα.

Hæc tria verba τίθειμι, ἔειμι, δίδωμι, in secunda persona imperativi activi in aoristo secundo habet aliam terminationem Atticè. ut δέτι, atticè δές, δίδι, atticè δός, ἔδι, atticè, ἐς.

Hæc eadem in aoristo proto activo usurpant ι. pro characteristica, ut, ἔδικα, ἔδωκα, ἔηκα, pro ἔδικα. &c.

Quoniam autem regulæ fiunt subobscuræ, clarius & satius erit memoria horum verborum inflexionem tenere, quæ sic se habet.

Α δέω, fit τίθειμι, pono.

¶ Vox activa.

Indic. Pres. S. τίθειμι. τίθεις. τίθισι. P. τίθειμι. τίθετε. τιθεῖσι. Ionicè τιθέασι.

Imper. S. ἐτίθειρ. ἐτίθεις. ἐτίθει. P. ἐτίθειμερ. ἐτίθετε. ἐτίθεσθαι.

αορ. β. S. ἔθειρ. ἔθεις. &c. ut imperfectum.

Imper.

Imper. ένες. S. τίδετι. ἰδέτω. P. τίδετε. ἰδέτωσαν
 άορ. β. S. δέτι. καὶ δέσ. δέτω. &c.

Opt. ένες. S. ἰδείμῃ. ἰδείης. τιδείν. P. τιδείμῃ
 μῃ. τιδείντε. τιδείντων. καὶ ἰδείεῃ.

άορ. β. S. δείμῃ. &c.

Sub. ένες. S. τιδῶ. τιδῆς. τιδῆ. P. τιδῶμεν. τιδῆτε.
 τιδῶσι.

άορ. β. S. δῶ. &c.

Inf. ένες. τιδέναί. άορ. β. δείναι.

Partic. τιδείς. έντος. ἰδείσα. εἶσης. τιδέμ. έντος.

άορ. β. δείς. &c.

Vox passiva.

Indic. Ep. τίθεμαι. τίθεσαι. τίθεται. P. τιθέ-
 μεθα. τίθεσθε. τίθενται.

πῆχτ. έτιδέμῃ. εἰτίθεσο. έτίθετο. P. έτιθέμεθα.

έτιθεσθε. έτιθέντο.

άορ. β. έδέμῃ. έθεσο. vt imperfectum.

Impr. Ep. τίθεσο. τιθέτω. P. τίθεσθε. τιθέτωσαν.

άορ. β. θέσο. &c.

Optat. Ep. τιθείμῃ. τιθείῃ. τιθείτο. P. τιθείμε-
 θα. τιθείσθε. τιθείντο.

άορ. β. θείμῃ. &c.

Sub. Ep. τιδῶμαι. τιδῆ. τιδῆται. P. τιδῶμεθα.

τιδῆσθε. τιδῶνται.

άορ. β. δείμῃ. &c.

Sub. Ep. τιδῶμαι. τιδῆ. τιδῆται. P. τιδῶμεθα.

τιδῆσθε. τιδῶνται.

Α. β. θωμαι. &c.

Inf. ερ. τιθεσθαι. Αορ. β. θέσθαι.

Part. ερ. τιθέμεν. ἰθεμέν. τιθέμενον. Αορ. β. θέμεν. &c.

Cum verbi medij sint eadem praesentia, & imperfectum quæ vocis passivæ, nihil est quod in eis immoremur.

Ab σώω, ἴσημι. Στο,στας.

Vox activa.

Indic. ερ. S. ἴσημι, ἴσης, ἴσησι. P. ἴσημι, ἴσατε, ἴσασι.
πῆσθαι. S. ἴσην, ἴσης, ἴση. P. ἴσημι, ἴσατε, ἴσατον.

Α. β. S. ἔσην, ἔσης, ἔση. P. ἔσημι, ἔσητε, ἔσητον.

Imp. ερ. S. ἴσαδι, ἴσάτω, ἴσάτωσαν.

Α. β. S. σῆδι, σήτω. &c.

Opt. ερ. S. ἰσαίην, ἰσαίης, ἰσαίη. P. ἰσαίην, ἰσαίητε, ἰσαίησαν, καὶ ἰσαίην.

Α. β. S. σαίην, σαίης. &c.

Sub. ερ. S. ἰσῶ, ἄς. ἄ P. ἰσῶμι, ἄτε, ἄσι.

Α. β. S. σῶ, σῆς, σῆ. P. σῶμι, σῆτε, σῶσι.

Inf. ερ. ἰσάσθαι. Αορ. β. στήσθαι, ἰορῖσθαι, στήσθαι.

Part. ερ. ἰσάσμεν, ἰσάσμεθα, ἰσάσμενοι, ἰσάσμενον, ἰσάσμεθα.

Αορ. β. στάς. &c.

De verbis in μι.

Vox passiva.

Indic. Ἐν. S. ἴσταμαι, ἴσασαι, ἴσάσθαι. P. ἴστα-
μεθα, ἴστασθε, ἴσάνται.

πῦξτ. ἴσάμην, ἴσασο, ἴστασθε. P. ἴσάμεθα,
ἴστασθε, ἴσάντο.

Impe. Ἐν. S. ἴσασο, ἴσάσθω. P. ἴστασθε, ἴσάσθωσαν,

Opt. Ἐν. S. ἴσάμην, ἴσάσθω, ἴσάσθω. P. ἴσάμε-
θα, ἴσάσθε, ἴσάντο.

Subian. S. ἴσάμαι, ἴσάσθαι, ἴσάσθαι. P. ἴσάμεθα,
ἴσάσθε, ἴσάνται.

Infin. Ἐν. ἴστασθαι.

Part. Ἐν. ἴσάμενος, ἴσάμενη, ἴσάμενος.
Λόγιον, λίδωμι. do.

Vox activa.

Ind. Ἐν. S. λίδωμι, λίδως, λίδωσι. P. λίδομεν,
λίδετε, λίδουσι. Ionice λιδάσσι.

πῦξτ. S. ἐλίδωμι, ἐλίδως, ἐλίδω. P. ἐλίδομεν, ἐλί-
δοτε, ἐλίδοσαν.

αορ. β. S. ἐλιδωμι, ἐλιδως. &c.

Imper. Ἐν. S. λιδέθι, λιδέτω. P. λίδετε, λιδέτωσαν.
α. β. S. λιδέθι, και λιδέτω, &c.

Opt. Ἐν. S. λιδέην, λιδέης, λιδέην. P. λιδέημεν,
λιδέητε, λιδέησαν, και λιδέηεν. α. β. λιδέην.
λιδέης. &c.

Sub.

De verbis in μι.

Sub. ἐμ. S. διδῶ. διδάς. διδάω. P. διδάωμεν, διδάσθε,
διδάσθε. αβ. δῶ.

Inf. ἐμ. διδόναι. Αορ. β. δοῦμαι.

Part. ἐμ διδούς, διδόντ' ὄ, διδοῦσα, διδούσης, διδόμεν,
διδόντ' ὄ. Α.β. δούς, δόντ' ὄ. & c.

Vox passiva.

Indic. ἐμ. S. δίδομαι. δίδοσθε. δίδομαι. P. δίδομαι
θα. δίδοσθε. δίδονται.

πρᾶτ. S. ἐδιδόμην. ἐδίδοσθε. ἐδίδοτο. P. ἐδιδό-
μεθα. ἐδίδοσθε. ἐδίδοντο.

Α.β. S. ἐδιδόμην. ἐδοσο. & c.

Imp. ἐμ. S. δίδοσο. δίδοσθε. P. δίδοσθε. δίδοσθε.

Ορτ. ἐμ. S. διδίμην. διδίδο. διδίδοτο. P. διδίμεθα.
διδίδοσθε. διδίδοιντο.

Α.β. S. δίδίμην. δίδο. & c.

Sub. ἐμ. S. δίδωμαι. δίδω. δίδωται. P. δίδωμε-
θα. δίδωσθε. δίδονται.

Α.β. S. δῶμαι. δῶ. & c.

Inf. ἐμ. δίδωαι. Αβ. δόωαι.

Part. ἐμ. διδόμεν' ὄ. διδόμεν' ὄ. διδόμεν' ὄ.

Αβ. δόμενοι. δομένοι. δόμενοι.

Α.β. ζεύγυμαι. ζεύγυμαι. Iungo.

Vox actiua.

Ind. Ερ. ζεύγνυμι. ζεύγνυς. ζεύγνυσι. Ρ. ζεύγνυμι.
 ζεύγνυτε. ζευγνύσι. και ζευγνύουσι.
 πῶς. ἐζεύγνυρ. ἐζεύγνυς. ἐζεύγνυ. Ρ. ἐζεύγνυ-
 μι. ἐζεύγνυτε. ἐζεύγνυσθε.

Imp. Ερ. ζεύγνυθι. ζευγνύτω. Ρ. ζεύγνυτε. ζευγνύ-
 τωσθε.

Inf. Ερ. ζευγνύσθαι.

Part. Ερ. ζευγνύς. ζευγνύντος. ζευγνύσα. ζευγνύ-
 σης. ζευγνύω. ζευγνύωτος.

Vox passiva.

Ind. Ερ. ζεύγνυμαι. ζεύγνυσθαι. ζεύγνυται. Ρ. ζευ-
 γνύμεθα. ζεύγνυσθε. ζεύγνυσθε.
 πῶς. ἐζεγνύμην. ἐζεγνύσθε. ἐζεγνύσθε.
 Ρ. ἐζεγνύμεθα. ἐζεγνύσθε. ἐζεγνύσθε.

Imp. Ερ. ζεύγνυσθε. ζευγνύσθε. Ρ. ζεύγνυσθε. ζευ-
 γνύσθεσθε.

Inf. Εν. ζεύγνυσθαι.

Part. Ερ. ζευγνύμενος. ζευγνυμένη. ζευγνυμένοι.

Nota imperfectam indicatiui actiui, &
 præsens imperatiui actiui vsitata esse ex
 verbo secundo, quam in μι. Id est, ex secun-
 do gradu, quo à verbis regularibus descen-
 dunt ad verba in μι, hoc est ex verbo addi-

to augmento & geminatione, & manente
circumflexo.

PRÆPOSITIONES.

Præpositionum sex sunt monosyllabæ,
& duodecim dissyllabæ.

Ex monosyllabis ἐκ. vel ἐξ. & πρό. deser-
uiunt genitiuo. ἐν. & σὺν. datiuo. ἐς. vel εἰς.
accusatiuo. πρός. omnibus casibus.

Ex dissyllabis ἀνά. κατά. διά. μετά. desier-
uiunt genitiuo & accusatiuo: παρά. omni-
bus: ἀντί. genitiuo, ἀμφί. genitiuo & accusa-
tiuo: περί. ἐπί. omnibus: ἀπό. genitiuo, ὑπέρ.
genitiuo, & accusatiuo: ὑπό. omnibus.

Aduerbia.

Aduerbia qualitatis formantur à geniti-
uo pluralis, μ. in σ. vt καλῶν, καλῶς.

Aduerbia in δι. ου finita significāt locum
in quo: inθεν, locū ex quo, in σε, ζε. δε. ad quē.

Annotationes in nomina.

Ante quam de ratione syntaxeos dica-
mus, aliqua circa nomina, & verba notāda
sunt, vt plenius intelligantur.

Nominum adiectiuorum terminationes
sunt hæ. Θ. η. ου. vt καλός. ἡ. ὄν: sed masculi-

na ter-

na terminatio fit in *ος*, purum, aut *ρος*, *σ*œmi-
nina exit in *α*. vt *θῆλαιος*, *α*. *ορ*.

Nomina composita, & pleraq̄, deriuata
carent *σ*œminina terminatione: est q̄; termi-
natio in *ος*, communis, vt *ὁ καὶ ἡ πάγκρατος*,
καὶ τὸ πάγκρατον.

Sunt & adiectiua quartæ declinationis fi-
nita in *ως*. *ωρ*. quorum terminatio in *ως*. com-
munis est vt, *ὁ, καὶ ἡ ἔυγεωσ*, καὶ τὸ ἔυγεωρ.

Quintæ declinationis *ηρ*. commune, *εμ*,
neutrum, vt *ὁ, καὶ ἡ τέριω*, καὶ τὸ τέρεν. Et com-
mune *ωρ*. neutrum *ορ*. vt *ὁ καὶ ἡ εὐδαιμων*,
καὶ τὸ εὐδαιμον.

Masculinum *ας*. *σ*œm. *αινα*. neutrum *αν*.
vt *μέλας*, *μέλαινα*, *μέλαρ*.

Mas. *εις*. *σ*œm. *έτα*. neutrum. *εμ*. vt *χαρίεις*,
χαρίεσσα, *χαριέμ*.

Per primam cōtractorum commune *ης*.
neutrum. *ες*. vt *ὁ καὶ ἡ ἀληθής*, καὶ τὸ ἀληθές.

Per secundam cōtractorum cōmune *ις*.
neutrum. *ι*, vt *ὁ καὶ ἡ εὐχαρις*, καὶ εὐχαρι.

Quæ in paucis cōtrahuntur mas. *υς*. *σ*œm.
έτα. neu. *υ*. & in cōpositis *υς*. cōmune. *υ*. neu-
trū, *γλυκός*, *γλυκέ*. *α*, *γλυκύ*: *ὁ καὶ ἡ ἀδακρυς*, *καὶ τὸ*
ἀδάκρυ.

¶ Comparatiua, & superlatiua, for-
mantur sic.

A nominibus in Θ . fiunt cōparatiua s. in
τερ Θ . superlatiua s. in τὰτ Θ : sed si præces-
sit ante Θ , syllaba breuis o. vertitur in ω.

¶ Exemplum primi.
δικαίος. δικαίωτε Θ . δικαιοτάτος.

¶ Exemplum secundi.
σοφός. σοφώτερος σοφώτατ Θ .

A nominibus vs. comp. in ὑτ Θ . super
in ὑτατ Θ . & in ἰωμ. comp. & ἴσος. sup. vt γλυ-
κὺς, γλυκύτε Θ , γλυκύτατ Θ , ἡδύς, ἡδιύωμ,
ἡδύς Θ .

A nominibus quintæ fiunt comparatiua.
& superlatiua à neutra terminatione conso-
nanti in σε Θ , & σατ Θ , vt εὐδαίμων, εὐδαιμονέ-
σε Θ , εὐδαιμονέςατ Θ .

Quædam tamen formant irregulariter
hoc modo.

Ἄγαθός bonus. ἀμείνωμ. sine superl. ἀρίωμ. ἀρί-
ς Θ . βελτίωμ, βέλτις Θ . κρείτωμ, κρέλις Θ .

λαίωμ, λᾶς Θ . quando cunq; ἀγαθώτατος.

Κακός malus, κακίωμ, κακίς Θ . χείρωμ, χερίωμ,
χερίςος.

Καλός,

Annotationes in nomina.

Καλὸς, καλλίωμ, κάλλις Θ. pulcher. ἄσχητος, ἀσχήωμ, ἀσχίς Θ. turpis. ἔχθρὸς, ἐχθρίωμ, ἐχθρίς Θ. inimicus. ῥαδί Θ, ῥαίωμ, ῥαίς Θ. facilis. φίλ Θ, φίλωτερ Θ, φιλότατος. raro. φίλτερο Θ, φίλτατος. amicus. λαλῶ Θ, λαλίστερο Θ, λαλίστατος. loquar, μέγας, μείζωμ, μέγιστος. magnus. πολὺς, πλείωμ, καὶ πλέωμ, πλείς Θ. multus. μικρὸς, ὀτερος, ὀτάρ Θ. vel comp. ἐλάττωμ, ἥττωμ, μείωμ. sup. ἐλάγιστος.

Fiunt etiam comparatiua & superlatiua à verbis, aduerbijs, & præpositionibus, quæ vfuscito docebit, vt ὑπέρ, ὑπέριτερος, ὑπέριστατος, ὑπὲρ ἢ ὑπερῶτερος, ὑπερῶτατος, ἔρρωμινος, ἔρρωμινέστερος, ἔρρωμινίστατος.

Numeralia.

ἓξ, μία, ἕν, vnus, δύο, δυοῖν, δυοί, duo. τρεῖς, κήφρία, tres & tria. τέσσαρες, καὶ τέσσαρα, quatuor. πέντε, quinq;. ἕξ, sex. ἑπτὰ, septem. ὀκτώ, octo. ἐννέα, nouem. δέκα, decem. ἑνδεκά, vndecim. δωδέκα, duodecim. δεκατρεῖς, tredecim: & sic de reliquis, vsque ad εἰκόσι, viginti. τριάκοντα, triginta. τεσσαράκοντα, quadraginta. πενήκοντα, quin-

τα, quinquaginta. ἑξήκοντα, sexaginta. ἑβδομήκοντα, septuaginta. ὀγδοήκοντα, octoginta. ἑννεήκοντα, nonaginta. ἑκατόν, centum. διακόσιοι, ducenti. & sic de reliquis vsq; ad χίλιοι, mille. μύριοι, decem mille. Ordinalia, πρῶτος, primus. δευτέρῳ, secundus. τρίτῳ, tertius. τέταρτῳ, quartus. πέμπτῳ, quintus. ἕκτῳ, sextus. ἑβδομῳ, septimus. ὀγδοῳ, octauus. ἕνατῳ, nonus. δέκατῳ, decimus. & sic de reliquis vsque ad ἑκατοσὸς, centesimus, & reliqua.

Diminutiua masculina finiuntur in σκῳ. fœm. in σκι. neutra in ιου, ἰδιου, ἀριου, vt παῖς παιδίσκῳ, &c.

Patronymica formantur in nominibus primæ declinationis à nominatiuo vltima in ἀδης, & eodem modo in omnibus quintæ desinentibus purè, vt Ἑσπεῖδης.

In reliquis nominibus quintæ à genitiuo vltima syllaba in ἰδης, vt Νεσοῖδης. Νεσοῖδης. Fœmininæ patronimia fiunt à masculinis oblatο, δι, vt Νεσοῖδης. Νεσοῖς.

VERBA ANOMALA

ἢ ἄνω.

Fere tertia laboris pars qui in perdiscenda Græcilingua ponendus est, in verbis irregularibus memoria ediscendis sita est. Sunt enim fere omnia verba quæ in consuetudine, & vita hominum magis usurpantur, apud Græcos irregularia, ideoque memoria necessario tenenda: quæ sic habent.

Ἀμαρτάνω. μ. ἀμαρτήσω. π. ἡμαρτηκα. αβ. ἡμαρτοῦ. pecco.

Βλασάνω. μ. βλασήσω. π. βεβλάσηκα. αβ. ἔβλασον. germino.

Μαθάνω. μ. μαθήσομαι. π. μεμάθηκα. αβ. ἔμαθον. disco.

Καταδαρδάνω. μ. κατὰδαρθήσομαι. αβ. κατέδαρθον. dormio.

Ἄισθάνομαι. μ. αἰσθήσομαι. π. ἠσθηκα. αβ. ἠσθόμην. sentio.

Ἐχθάνομαι. μ. ἐχθήσομαι. π. ἤχθηκα. ἠχθόμην. odi.

Λαμβάνω. μ. λείβομαι. π. λέλειφα. atticè. εἰλειφα.

Verba anomala.

ληφα. αβ. ἔλαβον. cario.

λαυχάνω. μ. κληρώσομαι. π. λέλογχα. att. εἰλη-
χα. αβ. ἔλαχον. fortior.

λαυθάνω. μ. λήσω. καὶ λήσομαι. μπ. λέληθα. αβ.
ἔλαθον. ππ. λέλησμαι. μαβ. ἐλαθόμην. lateo.

ευχαίνω. μ. τεύξομαι. π. τετύχηκα. αβ. ἔτυχον.
sum.

πυθάνομαι. μ. πεύσομαι. ππ. πέπυσμαι. μαβ.
ἐπυθόμην. rogo.

φθάω. μ. φθάσω. αβ. ἔφθην. μετοχή. φθὰς.
φθάντϑ. praeuenio.

¶ *Anomala in σκω.*

άλίσκομαι. μ. ἀλώσομαι. π. ἤλωκα. att. ἐάλω-
κα. αβ. ἤλωμ. att. ἐάλωμ. μετο. ἀλούς. ἀλόν-
τϑ. cario.

γινώσκω. μ. γνώσομαι. π. ἔγνωκα. αβ. ἔγνωμ. μετ-
γνούς. γνόντες. ππ. ἔγνωσμαι. cognosco.

διδάσκω. μ. διδάξω. doceo.

διδράσκω. μ. διδράσω. αβ. διέδραμ. μετ. διαδράς.
διαδράντης. fugio.

αποδιδράσκω. μ. αποδιδράσω. αβ. ἀπέδραν. μετ-
ἐποδράς. ἀποδράντος. aufugio.

ευρίσκω. μ. εὕρησω. π. εὔρηκα. αβ. εὔρομ. ππ. εὔρη-
μαι.

Verba anomala.

μακ. αα. εὐρέθην. μακ. εὐράμηρ. *inuenio*.
Στερίσκω, μ. σερήσω. π. σέρηκα κὴ σερῆω. ὦ. *priso*.
Χάσκω. μ. χανούμαι. μτ. κέχλυα. αβ. ἔχανου.
hio.

Θνίσκω. μ. θανούμαι καὶ τεθνήξομαι. ὦ. τέθνηκα.
αβ. ἔθακον. πρὸς, τέθναδι, ἐκτι, τεθναίνω.
ἀπαρ. τεθνάιναι, μετ, τεθνηκῶς. καὶ τεθνεῶς.
morior.

Anomala in υμι.

Ἄγνυμι. μ. ἄξω, μπ. ἤγα, att. ἔαγα, αα. ἤξα. att.
ἔαξα *frango*.

Ἀμφιέννυμι, μ. ἀμφιέσω. ὦ ὦ. ἠμφιέσμαι. *induo*.
Ἀπολλύω, καὶ ἀπόλλυμι. μ. ἀπολέσω, καὶ ἀπο-
λώ. ὦ. ἀπώλεκα. *atticè*. ἀπολώλεκα, μτ.
ἀπῶλα. att. ἀπόλωκα, αα. ἀπώλεσα. μαβ.
ἀπωλόμην. *perdo*.

Μιγνύω, καὶ μίγνυμι, μ. μίξω. αβ. ἐμίγηρ. *mi-
sceo*.

Πιγνύω, κὴ υμι. μ. πήξω. μπ. πέπηγα. αβ. ἐπάγην.
figo.

Ρηγνύω, καὶ υμι. μ. ρήξω. μπ. ῥῥῶγα. αβ. ῥῥιά-
γηρ. *rumpro*.

Ομνύω, καὶ υμι. μ. ὀμόςω. ὦ. ὠμονα. *atticè*.
ὀμώμονα. *iugo*.

Verba anomala.

Σβεννώ και υμι. μ. σβέσω, και σβήσομαι. εβ. εσβην. extinguo.

Πεταννώ. κη υμι. μ. πετάσω. π. πέπασκα. aregiò.

Κεραυνώ. κη υμι. μ. κεράσω. ππ. κέκραμαι. misceo

Ρώννώ. και υμι. μ. ρώσω. ππ. έρρώμαι. αα. έρρώσκω. valeo.

Φύω. και υμι. μ. φύσω. ω. πέφυκα. αβ. έφυρ. μετ. φύς. φωτθ. nascor.

Anomala ordine alphabetico.

Άγω. μ. άξω. π. ήχα. atticè. άγύχοχα. εβ. ήγορ. ήγαγορ. ducor.

Άγασμαι. μ. άγάσομαι. ππ. ήγασμαι. αα. ήγάσκη. μαα. ήγασάκη. miror.

Αιρέω. ω. μ. αίρησω. π. ήρηκα. αβ. είλορ. tollo.

Αιρέομαι. ούμαι. μ. αίρησομαι. π. ήρήμαι. αα. ήρέσκω. μαβ. είλόμηρ. eligo.

Άχθομαι. μ. άχθήσομαι. και άχθέσομαι. αα. ήχθίσκη. doleo.

Βάινω. μ. βήσομαι. π. βέβηκα. αβ. έβην. μετ. βάει. βάντθ. gradior.

Βάλλω. μ. βαλώ. π. βέβληκα. αβ. έβαλον. iacio.

Βούλομαι. μ. βουλήσομαι. π. βεβούλημαι. αα. έβου-

Verba anomala.

ἔβουλήθημ. volo, is.

Βιών. ᾠ. μ. βιώσω. π. βεβίωκα. αβ. ἐβίωμ. μετ.
βιούς. βιόντθ. viuo.

Γαμέω. ᾠ. μ. γαμήσω. π. γεγάμηκα. αα. ἔγημα.
duco vxorem.

Γίνομαι. και. γίγνομαι. μ. γενήσομαι. π. γεγένη-
μαι. αα. ἐγενήσάμην. μαβ. εγενόμην. μπ. γέ-
γονα. fio.

Δαίω. μ. δάσω. ππ. δέδασμαι. diuido.

Δαίω. μ. δαίω. ππ. δεδαίημαι. αβ. ἐδαίην. fcio.

Δέω. μ. δήσω. ππ. δέδεμαι. αα. ἐδέθημ. ligo.

Δέομαι. μ. δεήσομαι. π. δεδέημαι. αα. ἐδέθημ.
rogo.

Δάκνω. μ. δήξω. π. δέδηχα. αβ. ἔδακον. mordeo.

Δήσσω. μ. δήσω. π. δέδηκα. μπ. δέδοικα. Ionice
δέδια. timeo.

Δοκέω. ᾠ. μ. δόξω. π. δέδοκται. videor.

Δυνάμμαι. μ. δυναήσομαι. π. δεδυνήμαι. αα. ἐδυνή-
θημ. possum.

Εἶδω. μ. εἶσομαι και εἶδήσω. μπ. οἶδα. μ. υπερσ.
ἤδειν. αβ. εἶδον. κη ἴδον. πεθ. & c. εἶδείην. ᾠ.
ἔνα. ᾠς. video.

Εἶρω. μ. εἶρω. π. εἶρηκα. ππ. εἶρημαι. αα. ἐρήθημ. και.
ἐρέθημ. μετ. ῥηθεῖς. ῥηθέντθ. αα. εἶπα. αβ.
εἶπον.

Verba anomala.

- εἶπον. προς εἶπὲ εἰπάτω. ορτατ. &c. εἶποιμίω.
 εἶν. ὦμ. dico.
 ἔρχομαι. μ. ἐλεύσομαι. μπ. ἐλήλυθα. αβ. ἤλυθον.
 καὶ ἤλυθον. venio.
 ἔρομαι. μ. ἐρήσομαι. μαβ. ἠρόμην. interrogo.
 ἔχω. μ. ἔξω. κη ἔχισω. τ. ἔχικα. αβ. ἔχον. πεθ. χέ-
 δι, καὶ χές. τπ. ἔρχομαι. αα. ἔχεθην. μαβ. ἔχο-
 μην. habeo.
 θέλω. μ. θελήσω. κη. ἐθέλω. μ. ἐθελήσω. volo. is.
 θάπτω. μ. θάψω. αβ. ἐτάφην. sepelio.
 ἵπταμαι. μ. πῆσομαι. αβ. ἐπτήν. μετ. πῆς. πῆντος.
 volo, as.
 ἰκνούμαι. μ. ἴξομαι. π. ἴγμαι. μαβ. ἰκόμην. venio.
 καίω. μ. καύσω. αα. ἔκηκα. αβ. ἐκάην. vgo.
 κλαίω. μ. κλάύσω, καὶ κλαίισω. fleo.
 κλάζω. μ. κλάγξω, μπ. κέκληγα. clango.
 καλέω, ὦ. μ. καλέσω, κη καλῶ, τ. κέκληκα. voco.
 καθέζομαι. μ. καθεδούμαι, καὶ κάθηναι. μ. καθή-
 σομαι. sedeo.
 κρύπτω. μ. κρύψω, αβ. ἐκρύβην. occulto.
 μάχομαι. μ. μαχούμαι, καὶ μαχέσομαι, κη μαχῆ-
 σομαι. pugno.
 μέλομαι. μ. μελήσω, μπ. μέμηλα. curo.
 μένω. μ. μενῶ, τ. μεμένηκα. αα. ἔμεινα. maneo.

Verba anomala.

Μνημονεύω, μ. μνημονέσω, και ἀναμνήσομαι, π. με
μνημαι, αα. ἐμνήσθην. meminī.

Οἶομαι, και οἶμαι, π. ᾠμην, μ. οἶσομαι, αα. ᾠή-
σθην. puto.

Οἴχομαι, μ. οἴχομαι, π. οἴχωκα, αα. ᾠχέσθην.
ab eo.

Οφείλω, μ. ὀφειλήσω, και ὀφλήσω, π. ᾠφληκα,
αα. ᾠφελον, και ᾠφλον. debeo.

Πάσχω, μ. πείσομαι, μπ. πέπονθα, αα. ἔπαθον.
ratio.

Πίνω, μ. πῶσω, και πῶσομαι, π. πέπωκα, αα. ἔπιον.
π. πῶσι, και πῶσι. bibo.

Πίπτω, μ. πεσοῦμαι, π. πέπωκα. αα. ἔπεσον. cado.

Ρέω, μ. ρεύσω, κη ρύσο, π. ἔρύσκα, αα. ἔρυσθην. fluo.

Σείομαι, αα. ἔσεια, π. ἔσειμαι, αα. ἔσυσθην. tuo.

Σπένδω, μ. σπείσω. libo.

Τέμνω, μ. τεμῶ, κη τμήσω, κη τμήξω, π. τετέμνηκα.
αα. ἔτεμον, κη ἔταμον, κη ἔτμασθην. fesco.

Τρέχω, μ. τρέξω, και δραμοῦμαι, π. δεδράμνηκα, αα.
ἔδραμον. curro.

Τίπτω, μ. τέξομαι, μπ. τέτοκα, αα. ἔτεκεν, αα. π.
ἔτέχθην. ratio.

Τρώω, μ. φάξομαι, κη φασοῦμαι, κη φάσομαι.
αα. ἔφασον, και ἔφασον. voro.

Annotationes in verba.

ὑποσχόμεμαι, μ. ὑποσχίσομαι, καὶ ὑποσχέσομαι.
αβ, ὑπέσκηρ, ππ. ὑπέσχημαι, αα. ὑπέσχεθην. μαβ.
ὑπέσχομαι. promitto.

φέρω, μ. ὄσσω, π. ἐνήνοχα, αα. ἤνεγμα, αβ. ἤνεγκορ,
ππ. ἤνέγμα, αα. ἤνέχθην. fero.

φθίβο, μ. φθίσω. tabesco.

φρίττω, μ. φρίξω. τ. σέφριμα. horreo. (do.

Χέω, μ. χεύσω. αα. ἔχεισα. κῆέχεια, κῆέχεα. fun

Χαίρω, μ. χαρήσω. καὶ χαρήσομαι. αβ. ἐχάρων.
gaudeo.

ῥέω, ῶ. μ. ῶσω. καὶ ῶθῆσω. ππ. ῥώομαι. pello.

Annotationes in verba.

Verba anomala superscripta tantum habent
tempora quæ assignata sunt variata per
omnes modos. Habent etiam imperfectum,
& aoristum primum formata regulariter,
nisi sint expressa irregulariter.

Notandum est etiã, si sit aoristus similis
aoristorum verborum in μι, illum variandum esse
per oes modos tanquam aoristus verbi in μι.

Verba in σκω. non procedunt regulariter
ultra imperfectum: solent tamen formare futu-
rum ablato κ. ex presentis, & geminatione
si eam habuerint, ut τικρώσκω, μ. φρώσω.

Verba

Verba irregularia.

Verba in μ . quartæ regulæ si habuerint κ . aut γ . ante $\nu\mu$. formant fut. & pret. tanquam finita in $\kappa\omega$. si habuerint μ . tanquam finita in ω . purum, ut $\acute{\alpha}\gamma\mu\mu$, μ . $\acute{\alpha}\xi\omega$. $\acute{\alpha}\mu\phi\iota\epsilon\nu\mu\mu$, μ . $\acute{\alpha}\mu\phi\iota\acute{\epsilon}\sigma\omega$.

Verba dissyllaba in $\acute{\epsilon}\omega$. mittunt fut. in $\acute{\epsilon}\acute{\upsilon}\sigma\omega$, ut $\acute{\rho}\acute{\epsilon}\acute{\epsilon}\omega$, μ . $\rho\epsilon\upsilon\sigma\omega$. & non contrahuntur in omnibus primis personis, nec in tertijs pluralis indicatiui: nec in toto optatiuo, nec subiunctiui, nec in participijs.

Verba in $\lambda\acute{\alpha}\omega$, $\rho\acute{\alpha}\omega$. & $\acute{\alpha}\omega$. purum seruant α . in futuro. $\acute{\omicron}\rho\acute{\alpha}\omega$. μ . $\acute{\omicron}\rho\acute{\alpha}\sigma\omega$. præter $\beta\omicron\acute{\alpha}\omega$.

Verba poetica non transeunt ultra imperfecti: qualia sunt verba in $\acute{\alpha}\nu\omega$. $\acute{\epsilon}\acute{\iota}\nu\omega$. $\acute{\epsilon}\acute{\iota}\omega$. $\acute{\alpha}\theta\omega$. $\acute{\epsilon}\theta\omega$. $\acute{\upsilon}\theta\omega$. polysyllaba: & habentia duas diuersas consonantes, ut $\rho\acute{\epsilon}\mu\beta\omega$.

Impersonalia quedam.

$\Delta\acute{\epsilon}\iota$. oportet $\pi\acute{\epsilon}\delta\alpha\tau$. $\acute{\epsilon}\theta\epsilon\iota$. μ . $\theta\epsilon\eta\theta\acute{\epsilon}\iota$. $\alpha\alpha$. $\acute{\epsilon}\delta\acute{\epsilon}\iota\theta\omicron\epsilon$. $\acute{\epsilon}\upsilon\kappa\tau$. $\delta\acute{\epsilon}\omicron\iota$. $\eta\pi\omicron\tau$. $\delta\acute{\epsilon}\nu$. $\acute{\alpha}\pi\alpha\rho$. $\delta\acute{\epsilon}\iota\mu$. $\mu\epsilon\tau$. $\delta\acute{\epsilon}\omicron\mu$.

$\chi\eta\eta$ oportet. $\pi\acute{\epsilon}\delta\alpha\tau$. $\acute{\epsilon}\chi\eta\eta$. $\kappa\alpha\iota$ $\chi\eta\eta$. $\acute{\alpha}\pi\alpha\rho$. $\chi\eta\eta$. $\nu\alpha\iota$. $\kappa\alpha\iota$ $\chi\eta\eta$. $\mu\epsilon\tau$. $\chi\eta\epsilon\omicron\mu$.

Regularia sunt $\pi\rho\sigma\theta\eta\kappa\epsilon\iota$. conuenit $\pi\rho\acute{\epsilon}\pi\eta$. $\delta\epsilon$. $\mu\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota$. $\kappa\upsilon\rho\alpha$ est.

Verba in μ . irregularia.

$\epsilon\iota$. S. $\acute{\epsilon}\mu\iota$. sum. $\acute{\epsilon}\iota\varsigma$. $\kappa\eta$. $\acute{\epsilon}\iota$. $\acute{\epsilon}\varsigma\iota$. P. $\acute{\epsilon}\sigma\mu\acute{\epsilon}\mu$. $\acute{\epsilon}\varsigma\acute{\epsilon}$. $\acute{\theta}\iota\varsigma$.

Verba irregularia.

Imp. ἦρ. ἦς. ἦρ. ἦμεν. ἦτε. ἦσαν.

Plusq. ἦμην. ἦσθε. ἦσαν. ἦμεθα. ἦθε. ἦντο.

Futur. ἔσομαι. ἔσθι. ἔσεται. vt τύφομαι. per omnes modos.

Imp. ἴδθ. καὶ ἔσο. ἔσω. P. ἔσει. ἔσωσθαι.

Optat. εἴη. εἴης. εἴη. P. εἴμεν. εἴητε. εἴησαν. καὶ εἴρ.

Subiun. ᾧ. ᾗς. ᾗ. P. ᾧμεν. ᾗτε, ᾧσι. Inf. εἶναι. Par. ᾶν.

ᾶν. οὔτθ. οὔσα. & c.

ἔρ. εἴμι. Εο. εἶς. εἶ. ἴμεν. ἴτε. ἴσασθαι. Imp. εἴρ. εἶς.

εἶ. ἴμεν, ἴτε. ἴσαν.

Medium præ. ἦα. vel ἦα. plusquã. ἦεν. & c.

Futurum vt præsens. αβ, ἴομαι. ἴεσθαι. & c. regulare per omnes modos.

Imp. ἴθθ, καὶ εἶ, ἴτω. & c. Infin. εἶναι. & ἰέναι.

Est etiam verbum ἴμι. pro eo.

ἴστημι, scio, ἴσθης, ἴσθισι, ἴσθαμεν, ἴσθε, ἴσασθαι, καὶ ἴσμεν, ἴσε, ἴσασθαι.

Impperf. ἴσθης. ἴσθης, ἴσθι. ἴσθαμεν, ἴσε, ἴσαμεν, καὶ ἴσασθε.

Impperf. ἴδθ, ἴσω, ἴσε, ἴσωσθαι. Par. ἴσασθαι, ἴσασθαι, & c.

Κεῖμαι, ἵασομαι, & κάθισμαι sedeo sunt deponentia primæ regulæ verborū in μι. & non mutant penultimā. In optatio autē & subiunctio sequuntur inflexionē verborū barutoporum, vt κεοίμην, κεοίθι. & c. κέωμαι, κένθαι. & c.

κεοίμην, κεοίθι. & c. κέωμαι, κένθαι. & c.

Φημι, dico, secundæ regulæ, sed in subiunctiuo pro α. accipit η, & in imperfecto passiuo facit, ἐφάμην, ἐφασο, &c. Infi. φάσκει. Part. φάμενος.

DE CONSTRUCTIONE.

De constructione ea tantum dicenda sunt, quæ Latinæ non sunt similia constructioni.

Quando articulus ponitur cum præpositione, vel aduerbio, subintelligitur participium ὄν, cōgruens cum articulo in genere, numero, & casu, ut, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. supple. ὁ ὄν, id est, existens.

Nomen neutrum plurale congruit cum verbo singulari, ut ξῆα, ἔρχεται, aliquando tamen inuenitur eum plurali.

Nomina comparatiua & superlatiua regunt genitiuum, ut αἰμενον ἐκείνου, βέλτερος. ἀπάντων.

Orationes quæ apud Latinos fiunt per ablatiuum, si habuerint præpositionem a, vel ab, fiunt per genitiuum cum ἀπό, vel ὑπό, cæteræ fiunt per datiuum.

Partes corporis, & animi ponuntur in accusiuo subintellecto, κατὰ, ut λευκὸς ὁ δόν

τας, albus secundum dentes.

Materia ponitur in genitio, vt. *πεποιή-
ται, σιδήρου*, factum ex ferro.

Nomina partitiua regunt genitium, sed aliquando mutant genitium in casum partium, vt *οἱ ἀνδρες, οἱ μέρ, ἀγαθοί, οἱ δὲ πονη-
ροί*, semper autem interueniūt in partitione *μέρ & δὲ*.

Instrumentum, & iudicium in datiuo ponuntur, vt *τῆ ἐμῆ κρίσει*, meo iudicio.

Ablatiuus absolutus fit per genitiuum.

Verba quinq; sensuum, præter verba videndi, regunt genitium. Item verba quæ animi affectionem significāt: in quibus omnibus subintelligitur semper accusatiuus, vt *ἀκούω τοῦ πατρὸς*, audio patris, scilicet, vocem.

Multa verba regunt genitium subintellecta dictione, *ἐνεκα*, vt *εὐδαιμονίζω τῆς τύ-
χης*, id est, *ἐνεκα*. foelix sum fortunæ.

Verba sequendi, certandi, & composita à *σὺν*, & *ὁμοῦ*, regunt datiuum, vt *ἐρίζω σοι*, certouibi,

Quodlibet verbū habet accusatiuū subintellecta præpositione *κατὰ*, secundū Cuius causa

De accentibus.

ius causa solét etiā habere duos accusatiuos.

Participium habet significationem sub-
iunctiui, ἔδωκεν, cum liceret: habet etiam sig-
nificationem infinitiui.

De prepositionibus dictum est supra.

Aduerbia omnia iungūtur genitiuo: præ-
terquam aduerbia omnia similitudinis, & cō-
gregationis, quæ iunguntur datiuo ἡμῖν, & μαρ-
τυροῦντος accusatiuo, ὧν. vocantis vocatiuo.

Coniunctiones αἰς. ἐκ. ὡς. ἐπεὶ. πρὶν. πρὶν. ἢ.
ἐπιδή. ἐφ' ᾧ. determinant infinitum.

De Accentibus.

Accentu acuto signatur antepenultima
semper. vt ἀνθρώπος.

Penultima etiam acuto notatur: sed si sit
longa, & vltima breuis circumflexo, λύρα,
δούλο.

Vltima si fuerit genitiuus vel datiuus in
longa desinens, vel terminatio cōtracta cir-
cūflectitur: aliter graui accentu notatur, vt
ποιῶ, τιμῆς, παρὰ.

44 Dictiones encliticæ accentu carēt: sed si-
gnatur in vltima syllaba dictionis præceden-
tis: si habuerit grauem mutat in acutū:
si cir-

si circum flexum is deseruit ambabus dictio-
nibus: si non habuerit accentum pingitur
acutus. Encliticæ sunt ἐσι, φημι, τι, τι, indefi-
nitum. μου, μοι, με. σοι, σε, οὐ, οὐκ. οὐχ, ὡς, εἰ,
σου, πως, πω, ποτε, τε, κε, κεν, ρα, νυ, νυν, περ,
δις.

Nota longa existente vltima, accentum
non collocari in antepenultima. Excipiun-
tur diphthongi, αι, οι, & dictiones Atticæ.

Hæc necessario & discenda, & memo-
ria tenenda sunt ei, qui eam Græcæ linguæ
linguæ cognitionem assequi vult, quæ ad
aliquem librum non obscurum intelligen-
dum sunt necessaria. Qui autem obscuriores
autores, maximeq; poetas cupit intelligere,
cialiæ artes euoluendæ sunt, & quanuis nul-
la ars continet omnia, ex ijs tamen, qui lon-
gius & exactius scripserunt, Vergara est eli-
gendus.

Μόνῳ τῷ Θεῷ δόξα.

Soli Deo honor & gloria.